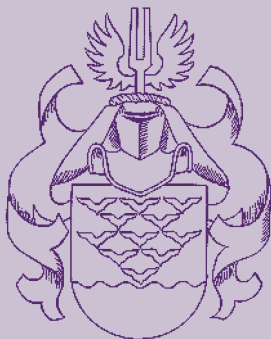

Parviaisten *parissa*

Puheenjohtajan kynästä

Hyvät sukuseuralaiset!

Viime vuosina elokuvissa ja kirjallisuudessa on tuotu esiin useita Suomen historian merkittäviä naisia. Osa näistä on vahvoja itseänsiä oman uran luoneita, osa miehensä varjoon jääneitä. Kulunut vuosi voidaan pitää Hannan ja Wivin vuotena. Tänä vuonna on ilmestynyt kolme hienoa kirjaa arkkitehti Wivi Lönnistä ja kauppaneuvos Hanna Parviaisesta. Wivistä ei voi kirjoittaa mainitsematta Hannaa tai päinvastoin. Jo keväällä ilmestyi Pirkko Soinisen romaani Wivi Lönnistä *Valosta rakentuvat huoneet*, ja syksyllä saimme luettavaa Jussi Jäppiseltä *Wivi Lönn – Muistojen albumi*. Kristiina Markkasen ja Leena Virtasen teos *Wivi ja Hanna – Arkkitehdin ja kauppaneuvoksen yhteiset vuodet* julkaistiin myös syksyllä. Näistä Kristiinan ja Leenan kirja on ehdolla tietokirjallisuuden Finlandia-palkinnon saajaksi. Kirjoitan tätä palstaa marraskuussa ja palkinnon saaja julkistetaan vasta joulukuun alussa. Jo pelkkä ehdokkuus tuo kirjalle kuitenkin näkyvyyttä.

Hannan ja Wivin tarinaan tutustuimme jo ennakkoon Haikon sukujuhlissa, jossa Kristiina Markkanen oli siitä kertomassa. Sukuseura oli myös mukana syksyllä ilmestyneiden kirjojen esittelytilaisuudessa Keski-Suomen museolla lokakuussa. Ensi vuonna tulee kuluneeksi 150 vuotta Wivi Lönnin syntymästä ja ainakin Keski-Suomessa on luvassa monenlaista ohjelmaa aiheen tiimoilta.

Hannan lisäksi Parviaisten suvusta löytyy muitakin merkittäviä naisia. Maailman historiaan eniten vaikuttanut Parviai-

nen on mielestäni Lydia Parviainen, joka piilotteli kesällä 1917 Terijoella yhdessä miehensä Eino Rahjan kanssa Leniniä. Mikäli piilotelu ei olisi onnistunut maailman historia olisi saattanut kulkea aivan toiseen suuntaan. Myös urheilussa ensimmäinen merkittävä Parviainen oli nainen, Kaisa Parviainen. Kaisa oli urheilun monilahjakkuus jo 1930-luvulla ja kruunasi urheilu-uransa ensimmäisenä suomalaisena naisyleisurheilijana olympiahopeaan keihäänheitossa Lontoossa 1948.

Vaikka korona edelleen kiusaa niin maailmalla kuin Suomessa on onnistuimme pitämään sukujuhlan ja -kokouksen elokuussa. Kokouksessa hyväksyttiin seurallemme uudet säännöt. Näkyvimät muutokset sääntöihin tulivat termien muutoksissa. Allekirjoittanut ei ole enää esimies, vaan puheenjohtaja ja sukuseurasto muuttui hallitukseksi. Hallitus voi nyt myös virallisesti pitää etäkokouksia ja tulevaisuudessa ei valita enää henkilökohtaisia varajäseniä. Sukuseuran hallitukseen tuli uusia jäseniä ja vanhoja, pitkään mukana olleita, jättäytyi pois. Suuret kiitokset Ainille, Leenalle, Ulpulle ja Maunolle mahtavasta panoksesta sukuseuratyössä.

Rauhallista Joulua ja onnea vuodelle 2022!

Mikko Parviainen

Parviaisten Parissa

Parviaisten Sukuseura ry:n jäsenlehti

26. vuosikerta Numero 38
Ilmestyy 1–2 kertaa vuodessa
Tämä lehti postitetaan jäsenistölle

Tämän lehden toimittaneet:
Teuvo Parviainen ja Anne Weltner

Yhteystiedot:
Samat kuin sukuseuran yhteystiedot
www.parviaistensukuseura.fi

Lehteen tulevat artikkelit ja ilmoitusmyynti:
Teuvo Parviainen
Järvenpääntie 501, 07170 Pornainen
puh. 040 152 0162, teuvo.olavi.parviainen@gmail.com

Pankkiyhteys:
OP Pankki FI 50 5062 0320 2653 60

Paino
KTMP group, Vaasa

ISSN
1238-366X

Tällä kerralla

- 2 Puheenjohtajan kynästä, *Mikko Parviainen*
- 3 Parviaiset Haikon Kartanossa ja Porvoon risteilyllä, *Jouko Parviainen, Anne Weltner ja Teuvo Parviainen*
- 8 Haikon Kartanon värikäs historia
- 9 Pikkupojasta pappuuteen – tarinoita laulujen takaa, *Jukka Salminen*
- 10 Hannan jäljillä, *Kristiina Markkanen*
- 13 Jyväskylän ja Joensuun Parviaisten yhteys, *Maija Parviainen*
- 14 Elämyksiä Jyväskylässä, *Markku Piironen*
- 15 Säynätsalon Hanna ja Waltteri – Juurikkasaaren yrittäjäpari, *Anne Weltner*
- 16 Muuratsalon ihmeellisyys ja ihanuus, *Sointu-Sisko Parviainen*
- 18 Islannissa jouluna, *Jouko Parviainen*
- 20 Romaani Wivi Lönnistä, *Mikko Parviainen*
- 21 Ukin syntymästä 150 vuotta – serkut tapasivat, *Mikko Parviainen*
- 22 Parviaisten Sukuseura ry:n säännöt
- 24 Tulevia tapahtumia
- 26 Menneiltä sukupolvilta, *Liisa Partanen ja Eva Illoinen*
- 28 Sukuseurojen Keskusliiton kuulumisia
- 28 Vastuullinen henkilötietojen käsittely sukututkimuksessa
- 30 Vanhoista lehdistä poimittua

Kannessa: *Wivi ja Hanna – Arkkitehdin ja kauppaneuvoksen yhteiset vuodet* -kirjan kansi.

Takakannen kuva: Vanha Porvo, Anne Weltner.

Parviaiset Haikon Kartanossa ja Porvoon risteilyllä

Teksti ja kuvat: Jouko Parviainen, Anne Weltner ja Teuvo Parviainen

Parviaisten Sukuseura vietti sukujuhlaa ja piti varsinaisen sukukokouksen Haikon Kartanossa, Porvoossa 21.8.2021. Koronatilanteen jatkumisesta huolimatta juhlaan osallistui noin 60 henkeä.

Aloitimme päivän lounaalla Haikon Kartanon historiallisessa kartanorakennuksessa. Koronatilanteesta huolimatta Romanov-salissa vallitsi tiivis tunnelma. Ruoka oli maukasta ja kuulemamme kartanon historiikki tosi kiinnostava.

Sukujuhla pidettiin Haikon Kartanon kongressikeskuksessa. Sen avasi suvun esimies, Mikko Parviainen, ja juonsi Sointu-Sisko Parviainen.

Juhlan pääesiintyjä oli kulttuuritoimittaja ja tietokirjailija Kristiina Markkanen, joka esitelmässään ”Kuka oli Hanna Parviainen?” kertoi kiehtovasti kuvin ja sanoin Säynätsalon voimanasesta, Suomen ensimmäisestä kauppaneuvoksen arvonimen saaneesta naisesta, Hanna Parviasta (1874–1938).

Hanna Parviaisen elämästä kiinnostuneiden kannattaa lukea Kristiina Markkaselta ja Leena Virtaselta syksyllä ilmestynyt elämäkerta ”Wivi ja Hanna – Arkkitehdin ja kauppaneuvoksen yhteiset vuodet”. Hannan elämänkumppani, Wivi Lönn (1872–1966), perusti ensimmäisen naisen johtaman arkkitehtitoimiston. Oman aikansa vaikuttajanaisia yhdistivät taloudellinen vapaus, yhteiskunnallinen toiminta ja uupumaton työnteke. Teos on nimetty Tieto-Finlandia ehdokkaaksi, ja se oli näytävästi esillä sekä Helsingin että Turun kirjamessuilla.

Juhlaväkeä ilahdutti trubaduuri ja lauluntekijä Jukka Salmi. Hänen laulunsa tekstit kumpuavat oman elämän niin hauskoista kuin koskettavistakin kokemuksista taipaleella pikkupojasta pappuuteen.

Kunniajäsenet ja ansiomitalit

Leena Hänninen Jyväskylästä, Aini Koskinen Valkeakoskelta ja Maija Parviainen Hel-

singistä kutsuttiin Parviaisten Sukuseuran kunniajäseniksi huomionosoituksena mittavasta työstään sukuseuran hyväksi. Leena on toiminut kaksikymmentä vuotta sukuseuran hallituksessa ja sukujuhlien järjestelyissä. Hän on toiminut erittäin aktiivisesti sukuseuran edustajana Säynätsalopäiviin liittyen.

Aini on toiminut aktiivisesti sukuseurassa ja sen hallituksessa 1990-luvulta alkaen. Hän on hoitanut sukuseuran taloutta, kirjanpitoa ja jäsenrekisteriä viime vuosiin saakka.

Maija on toiminut useissa tehtävissä aktiivisesti sekä isän että äidin puolen sukuseuroissa sekä Vantaan Seudun Sukututkijat yhdistyksen hallituksessa. Maija oli Parviaisten Sukuseuran puheenjohtaja 1999–2005. Hän toimitti tällöin ”Parviaisten parissa” -lehteä ja Karjalan Parviaisia käsittelevän ”Parviaisten suku 2” -kirjan.

Edellisen kerran, vuonna 2002, sukuseura kutsui Olli Parviaisen kunniapuheenjohtajaksi ja Seija-Sisko Raition sekä Kyös-

ti Thumin kunniajäseniksi. Olli ja Seija-Sisko olivat sukuseuran perustajajäseniä vuonna 1956 ja Olli myös sukuseuran entinen puheenjohtaja.

Sukuseurojen Keskusliitto (SSK) palkitsee sukuseuratyössä ja sukututkimuksessa aktiivisesti toimineita henkilöitä. Kultaiset ansiomitalit ansaitsivat Seija-Sisko Raitio Espoosta ja Teuvo Parviainen Pornaisista. Hopeisen ansiomitalin saivat Pirkko Siltanen Helsingistä, Anne Weltner Pornaisista, Sointu-Sisko Parviainen Seinäjoelta, Helena Pirinen Kuopiosta ja Maria Huovinen Kuopiosta.

Seija-Sisko on toiminut koko ajan aktiivisesti sukuseurassa ja sen hallituksessa 1990–1999. Hän on paneutunut erityisesti sukututkimukseen, jonka aineiston kokoamisen hän aloitti 1980-luvulla. Hänen panoksensa on merkittävä ”Parviaisten suku 3” Savon Parviaisten sukukirjan aineiston kokoamisessa. Anne ja Teuvo kävivät viemässä Seija-Siskon kultaisen ansiomitalin hänen kotiinsa Espooseen juuri hänen 90-vuotissyntymäpäivänsä alla.

Teuvo on toiminut sukuseurassa 1990-luvulta alkaen, sukuseuran hallituksessa vuodesta 2002 alkaen. Sukuseuran puheenjohtajana hän toimi vuosina 2005–2014. Puheenjohtajakaudellaan hän oli toimittajana ”Parviaisten suku 3” Savon Parviaisten sukukirjassa. Parviaisten parissa -lehteä hän on toimittanut vuodesta 2005 alkaen. Teuvo on toiminut Sukuseurojen Keskusliiton (SSK) hallituksessa vuodesta 2018 alkaen ja aloittaa nyt toisen kauden SSK:n puheenjohtajana.

Sääntömääräinen sukokokous

Sukukokoukseen osallistui kaikkiaan 33 henkilöä, joista 27 oli sukuseuran jäseniä. Kokouksen puheenjohtajana toimi Maija Parviainen ja sihteerinä Anne Weltner. Pöytäkirjan tarkastajiksi ja ääntenlaskijoiksi valittiin Helena Pirinen ja Marita Parviainen.

Sukukokous oli tarkoitus pitää jo 2020, mutta koronapandemian takia se jouduttiin siirtämään vuodelle 2021. Mikko Parviainen esitteli vuosien 2017–2020 tuloslaskelmat, taseet ja toimintakertomukset. Maija Parviainen luki tilintarkastajien lausunnon, minkä jälkeen vahvistettiin tilinpäätökset ja sukuneu-

vostolle myönnettiin vastuuvapaus. Valittiin seuraava hallitus. Puheenjohtajana jatkaa Mikko Parviainen ja varapuheenjohtajana Teuvo Parviainen. Hallituksen jäsenet yhteystietoihin löytyvät tämän lehden takakannesta. Teuvo esitteli kokousvälelle sukuneuvoston ehdottamat sääntömuutokset. Kokous hyväksyi muutokset. Uudet säännöt lähetettiin Patentti- ja Rekisterihallitukseen hyväksyttäväksi, ja ne tulivat voimaan 26.10.2021. Kokouksessa keskusteltiin vilkkaasti myös tulevasta toiminnasta. Saatte lukea siitä jo tässä lehdessä.

Ryhmäkuvassa vasemmalta lukien: SSK:n pääsihteeri Eine Kuusmin sekä SSK:n ansiomitalit saaneet Pirkko, Anne, Teuvo, Sointu-Sisko ja Helena. Seija-Sisko ja Maria eivät päässeet osallistumaan juhlaan.

Laivalla kansallismaisemassa

Juhlan ja sukkokokouksen jälkeen seurasi yksi päivän kohokohdista: risteily Haikosta Porvooseen ja takaisin. Haikon Kartanon omassa laiturissa meitä odotti m/s Queen henkilökuntineen. Vaikka ilta oli viileä, sateen uhka onneksi väistyi ja saimme nauttia ilta-auringosta.

Seilasimme pitkin Hamarin ja Höyry-sahasaarten ohitse Porvoonjoelle. Ihastelimme kansallismaisemaa ja nautimme sämpylöitä ja kahvia. Osa istui kajuutassa, osa kannella.

Kansipaikat alkoivat täyttyä, kun alus lipui kaupungin siltojen alitse ja Vanhan Porvoon ranta-aittojen vieritse. Nautimme jokea Hornhattulaan saakka, jossa saksalaisilla kauppiailta oli aikoinaan oma satamansa. Paluumatkan kuvatuin kohde oli Vanhan Porvoon ja tuomiokirkon ikoninen maisema.

Ennen laivan laskemista laituriin teimme Haikonselellä vielä kierroksen Runebergin kiven luona. Veteraanikipparimme ja oppaamme Ari Kautto kertoi, että Runebergilla oli aikoinaan tapana onkia ja nauttia punssia tällä kivellä.

Kuvassa vasemmalta: Teuvo Parviainen, Anne Weltner Anja Tikka, Hanna Parviainen ja Olli Parviainen.

Kuvassa vasemmalta: Liisa Lehto, Leena ja Hessu Parviainen.

Paikallinen venekuski toi hänet kivel-
le ja haki illalla pois. Runeberg jätti kuski-
le puoli pulloa punssia, joten molemmat
palasivat tyytyväisinä rantaan.

Laivalla kuulimme kiinnostavia tarinoita
niin Porvoon keskiajan historiasta kuin
nykypäivän kaupungistakin. Kaptee-

nin musiikkimaku oli teeman mukaises-
ti kansallishenkistä. Porilaisten marssin
saimme kuulla jopa kaksi kertaa.

Ryhmäkuvaan kokoonnuimme Haikon Kartanon puistoon.

Haikon Kartanon värikäs historia

Kartanon juuret ulottuvat 1300-luvun lopulle. Alkuun tila oli Viipurin dominikaaniluostarin omaisuutta. Luostari myi sen 1451 Viipurin käskynhaltija **Jöns Olavinpojalle**, ja seuraavat 400 vuotta se kuului Stenbockin suvulle. Haikko siirtyi valta-neuvos **Edward Walleenille** (Wallenius-suvun haara) 1852. Ku-vernööri **Alfons Walleen** rakennutti 1860-luvulla uuden nikka-riittyisen päärakennuksen.

Haikko kuitenkin myytiin 1871 Turkin sodassa kunnostau-tuneelle kenraali **Sebastian Albrekt von Etterille**, jonka suku hallitsi kartanoa lähes sata vuotta. Tuona aikana siellä vieraili Venäjän keisarisuvun jäseniä.

Suuriruhtinas **Romanov** perheineen pakeni Haikkoon Ve-näjän vallankumousta 1917. Perheeseen syntyi samana vuon-na poika, jonka kastetilaisuus järjestettiin kartanossa. **Vladimir Romanovista** (1917–1992) tuli myöhemmin ympäri maailmaa hajaantuneen Romanov-suvun päämies. Hän vieraili kartanos-sa 1991, ja sen aikana otettuja valokuvia voi ihailla hänen mu-kaansa nimetyn salin seinillä.

Muita tunnettuja vieraita ovat olleet Espanjan prinssi **Alfon-so de Orleans** 1935 ja marsalkka **Mannerheim**, joka vietti siel-lä monta viikkoa kesäisin 1930-luvulla. **Albert Edelfelt** viih-tyi Haikon maisemissa 24 kesänä. Alueella on Albert Edelfeltin säätiön omistama ateljeemuseo.

Kartanon päärakennus paloi ensimmäisen kerran 1508, kun tanskalaiset merirosvot hävittivät Uudenmaan rannikkoa. Ve-näläiset joukot polttivat kartanon 1713, kun ne valtasivat Por-voon. Kartanon edellinen päärakennus paloi uudenvuodenyö-nä 1911, kun juopottelun takia erotettu renki sytytti rakennuk-sen tuleen.

Professori **Armas Lindgren** piirsi palaneen päärakennuksen tilalle nykyisen rakennuksen. Rakennustyöt aloitettiin suunni-telman mukaan 1911, ja seinät ja katto valmistuivat 1914 men-nessä. Kuitenkin rakennuksen lattia ja keskuslämmitys saa-ttiin kuntoon vasta 1930, ja pari vuotta myöhemmin von Etterit muuttivat siihen asumaan.

Satu ja Leo Vuoristo ostivat Haikon kartanon 1965. He ha-lusivat saattaa Lindgrenin suunnitelman loppuun: päärakennus sai nykyisen klassistisen asunsa 1966, kun sen julkisivuun ra-kennettiin pylviä. Samana vuonna siitä tuli Suomen ensim-mäinen kartanohotelli.

Arkkitehti **Osmo Solansuun** suunnittelema kylpylähotel-li valmistui 1974. Kongressikeskus avattiin 1983, ja sitä laajen-nettiin 1989. Japanilaishenkinen allasosasto valmistui 1999. Puistoon rakennettiin 2008 sekä merenrantahuvila Villa Haik-ko juhla- ja kokouskäyttöön että ulkopelialue Haikko-Areena.

Pikkupojasta pappuuteen – tarinoita laulujen takaa

Trubaduuri Jukka Salminen esitti sukujuhlissa elämyksellisen musiikkimatkan omasta lapsuusajastaan nykyiseen pappuuteen. Antaa Jukan itse kertoa, mitä laulujen taakse kätkeytyy.

Rommihunajaa

Tarina arkisesta kohtaamisesta, yhteisestä tehetkeestä, jolloin katsomme elämää syvälle silmiin.

*Hei, on hyvä olla tässä, hymyäs kun katselen.
Kohta kuljet syvemmälle, silmissäs nään kyöneleen.
Hei, on hyvä olla tässä, ovi auki ihmiseen,...*

Pidemmän laulujaksoni aloitin kertomalla papastani ja mummostani, turvapaikasta heidän luonaan. Sitten lähdimme ihmisyden kasvun matkaan laululla

Naapurin lapset

Väsyneen koti-isän kauhia painajainen, kun naapurin vekarat tulevat ja pinna palaa. Siinä mies alkaa tuntea ja tutkia omia tunteitaan.

*Ensiksi sotkettiin lastenhuone ja sitten oli vuorossa vessa.
Keittiön pöydällä maitolasit kaatuivat hujauksessa.
Naapurin lapset, oi, ne on ihania,
naapurin lapset, varsinkin kun ne on kaukana.*

Tunturi, puron solinaa

Lempeä ja viipyilevä laulu Riisitunturin hoitavista maisemista, joissa väsynyt virvoittuu.

*Tunturi, puron solinaa,
riekonmarjojen punerrus,
palokärjen huuto ja sitten hiljaisuus...*

Mies Kilpisjärven kivikoilla

Kiitoslaulu ystävälleni Timolle ja meidän reissustamme pohjoiseen. Uskallus puhua kaverille hauraita elämän asioita ja oivallus siitä, että vahvuudella ei lujaa sidettä synny, vaan heikkouudessa asuu siemen syvään yhteyteen.

*Reissuun lähdetty on kauas, rajapintaa pitkin,
mittailtu on miehen mieltä taipuvaista.
Kuljettu on halki taivaan, läpi myrskytuulenkin.
Unelmoitu, voi, niin monenlaista.*

Pieni enkelinsiipi

Kiitoslaulu kolmelle ystävälle, jotka avasivat minussa kipeästi, luottamuksella, kiitoksella ja kauniisti jotain, mitä en olisi muuten itsessäni nähnyt. Rehellisen vuorovaikutuksen ylistyslaulu.

*Katseensa kirkkaudella valaisi hän minussa sen,
mitä ennen itsestäni nähnyt en.
Katseensa kirkkaudella, hymyllään loi yhteyden.
Sisintäni hellästi, hiljaa hipaisten.*

Hetki tää

Laulu läsnäolosta, tämän hetken merkityksellisyydestä. Kaikki se, mitä on tapahtunut, on mukana tässä voimakkaassa ja hauraassa hetkessä.

*On hetki tää niin kiitävää,
siksi nyt ja tässä on niin tärkeää.
Vain hetki tää, hauras hetki elämää,
hopeaa, nopeaa, liitävää.*

Loppulauluksi

Kaikki elämälle

*Sen mitä annan, sen myös itselleni saan.
Sen kaiken löydän, minkä vain jaan.
Siispä, kaikki elämälle,
hetken kauneimman, jos löytäisin.*

Hannan jäljillä

Suomen ensimmäisen naispuolisen kauppaneuvoksen tarinaan jää aukkoja

Teksti: Kristiina Markkanen

Syksyllä 2018 en tiennyt Hanna Parviaisesta mitään. Istuimme kirjoittajatoverini Leena Virtasen kanssa Helsingin kirjamesujen jatkoilla ja luimme Wikipediaa. Leena oli juuri esitellyt messuilla lastenkirjaansa Minna Canthista ja pohdimme, keistä kaikista muista suomalaisista vaikuttajanaisista pitäisi tehdä kirja. Ihmettelimme, miksi arkkitehti Wivi Lönnistä ei ole olemassa kunnollista elämäkertaa, ja kuka ihme on tämä Wivin elämänkumppaniksi mainittu Hanna Parviainen, Suomen ensimmäinen naispuolinen kauppaneuvos, josta emme olleet koskaan kuulleet.

Ensimmäinen ajatuksemme oli, että heistä oli vaiettu, koska heidän oletettiin tai tiedettiin olevan pari. Niinkö? Siitä päätimme ottaa selvää. Lisäksi minua vaivasi alusta lähtien Hannan tehtaan kohtalo. Oli tunne, että siinä oli jotain, mistä on vaiettu, mutta miksi? Vähäisten lähteiden mukaan Hanna tuntui olevan syyllinen, mutta mihin? Oliko hän aiheuttanut tehtaan konkurssin tuhlailevalla tyyllillään? Vai oliko hän peräti osaamaton liikemies? Oliko Hannaa kohdeltu oikeudenmukaisesti historiankirjoituksessa ja pankkien lainaneuvotteluissa? Epäilin, että ei.

Kolmas kysymys, joka pomppasi esiin vähistä Hannaan liittyvistä lähteistä oli, oliko hän ollut kihloissa Lars Sonckin veljen Johan Sonckin kanssa, ja miksi pari oli eronnut? Tuntui kummalliselta, että edes siitä ei kenelläkään ollut varmaa tietoa.

Keväällä 2019 kysyimme jyväskyläiseltä Atena-kustantamolta, josko heitä kiinnostaisi julkaista kaksoiselämäkerta Hannasta ja Wivistä. Atena innostui heti ja allekirjoitimme kustannussopimuksen. Arvelimme, että tarvitsemme ainakin kaksi vuotta aikaa, toisen tutkimiseen ja toisen kirjoittamiseen.

Hannan passikuva Wivin matka-albumissa vuodelta 1919.

Hanna kurkkii Marmonin takapenkiltä jossain päin Eurooppaa. Kuva Wivin matka-albumista. Ilmeisesti Wivin ottama kuva. Autonkuljettajana A.W. Streng. Suomessa Marmon-autoja oli vain Hannalla ja Mannerheimilla.

Hanna ja Wivi Madridin seudulla 1920-luvulla. Kuva Wivin matka-albumista.

Aloitimme tutkimuksemme Jyväskylästä, tapahtumien keskipisteestä. Saimme avuksi Parviaisen suvun aktiivin Leena Hännisen, joka on ollut projektimme kummitäti, tuki ja turva siitä lähtien. Alussa teimme tutkimustyötä yhdessä, mutta jossain vaiheessa kesällä 2020 jouduimme aikataulusyistä jakamaan työt, jotta voisimme varmistaa, että meillä on keväällä 2021 jotain valmista. Leena keskittyi kirjoittamaan luvut Wivistä ja minä Hannasta. Leena tutki itsenäisten naisten historiaa, minä keskityin naisten matkusteluun ja matkustelin vähän itsekin.

Hannaa koskeva aineisto on todella niukkaa, ei henkilökoh-
taisia kirjeitä, eikä päiväkirjoja. Se selittänee aiempien elämä-
kertureiden luovuttamisen. Hannasta ei ollut helppo kirjoit-
taa. Tiedonmurusia joutui raapimaan kokoon sieltä sun täältä,
ja paljon jäi vielä epäselväksi. Kansallisarkistossa on vähäinen
määrä kirjeenvaihtoa, lähinnä Säynätsalon kirkon juhllisuuk-
siin liittyvää. Mutta siellä on myös erityinen aarre, Hannan tes-
tamentti ja yli 120-sivuinen perunkirjoitus, joka oli uskomatto-
man herkullista luettavaa ja josta selvisi monta asiaa. Tärkein
oli tehtaaseen ja Hannan viime vuosiin liittynyt tragedia, jota ei
mainita yhdessäkään lähteessä aiemmin.

Testamentissaan Hanna sanoo, että ruotsalaista liikemiestä
Sten Braathenia vastaan nostettu syyte ja sitä seurannut oikeu-
denkäynti täytyy käydä loppuun. !!!??? Kuka Sten Braathen ja
mikä oikeudenkäynti? Tunsin, että se, mitä olin alusta asti epäil-
lyt, piti paikkansa. Hannan viime vuosiin ja tehtaan kohtaloon
liittyy jotain, mistä on haluttu vaieta.

Googlasin Sten Braathenin. Ei mitään. Ei mitään missään, ei
Kansallisarkistossa, ei eikä missään. Läksin kiertämään arkis-
toja: Kansallisarkistossa törmäsin heti siihen, että yksi lähteis-
tä, Parviaisten sukukronikaksi nimetty dokumentti oli salainen
lahjoittajan pyynnöstä vuoteen 2022. Kyselin arkistolta, kehen
pitäisi ottaa yhteyttä, jos haluaisi anoa sen saamista avoimek-
si jo aiemmin. ”Ainoastaan lahjoittaja voi sen tehdä”, arkistos-
ta vastattiin, eikä arkisto voinut kertoa edes, että kuka oli lah-
joittaja.

Oletin, että dokumentti on sukuseuran lahjoittama, mutta
sukuseurassa koko kronikasta ei tiedetty mitään. Uskonkin siis,
että dokumentin on lahjoittanut Hannan veljen poika Walter
Parviainen, joka asui Sveitsissä ja möi Suomessa ollutta omai-
suuttaan 1980- ja 1990-luvulla. Hän varmaankin lahjoitti myös
suvun papereita arkistoihin. Vuonna 2022 hänen syntymäs-
tään tulisi kuluneeksi 100 vuotta ja hän olisi mahdollisesti it-
se jo kuollut. Se olisi loogisin vastaus, mutta arvoitus ratken-
nee ensi vuonna.

Etsin kiihkeästi myös Hannan teettämää sukututkimusta,
jonka Hanna olisi tilannut 1930-luvulla siihen aikaan tunnetul-
ta sukututkijalta Arvo Ilmoniemeltä. Sellaista ei kuitenkaan ole
löytynyt, ellei se sitten ole juuri tuo 50 vuodeksi salaiseksi julis-
tettu dokumentti. Selvitin myös Hannan elossa olevia sukulai-
sia, ja löysinkin hänen veljenpoikansa tyttäriä Ruotsista ja Sveit-
sistä, mutta koska en ollut tekemässä sukututkimusta ja koska
raja siihen, mitä kaikkea parissa vuodessa ehtii selvittää, piti ve-
tää johonkin, jätin sukulaisnaiset rauhaan ja keskityin etsimään
tietoa Hannan nuoruusvuosista, tehtaan kohtalosta ja Hannan
ja Wivin yhteisistä matkoista.

Ihmettelin, minne Hanna on haudattu, kun häntä ei mainittu
Jyväskylän sukuhaudan kivessä. Selvisi, että hänet on hauda-
tu Hietaniemeen Helsinkiin, ehkä Wivin toiveesta, ehkä hänen
omasta toiveestaan. Kun sitten menin haudalle, koin ahaa!-elä-
myksen: Hautamuistomerkin täytyy olla Wivin suunnittelema.
Olin nähnyt luonnoksen jossain, mutta missä? Kuvittelin, et-
tä Arkkitehtuurimuseossa aivan ensimmäisen vierailun yhtey-

Hannan hauta Helsingin Hietaniemin hautausmaalla, korttelissa 28. Muistomerkki on Wivin suunnittelema. Kuva: Kristiina Markkanen.

Hannan kuolinilmoitus julkaistiin sekä suomen- että ruotsinkielisissä lehdissä.

dessä, tai kenties NNKY:n arkistossa? Ei. Lopulta luonnos löy-
tyi Keski-Suomen museosta.

Tutkimustyön edetessä selvisi monia asioita, kuten Biarritzissä asuneen hyvän ystävän Ann Sofi Ahngerin henkilöllisyys ja Hannan autojen, Marmonin ja Cadillacin rekisterinumerot. Mutta moni asia jäi vielä selvittämättä.

Suvun arkistot ovat hajallaan. Hannan arkistot ovat hajallaan eri paikoissa. Hannaan liittyvää aineistoa löytyi eniten Keski-Suomen museon arkistosta, ja Kansallisarkiston Jyväskylän toimipisteestä. Tehtaaseen liittyvää materiaalia taas Mikkelissä sijaitsevasta Suomen Elinkeinoelämän arkistosta Elkasta.

Jotain löytyi myös NNKY:n ”arkistosta” vähän sattumalta, kun pyysimme toiminnanjohtajaa penkomaan kaappeja. Hannan omistamia kirjoja löytyi Oulun yliopiston Wivi Lönn -koelmasta, joka ei ole virallinen kokoelma, mutta eräs nyt jo eläkkeelle jäänyt kirjastonhoitaja oli alkanut ottaa sivuun kirjoja, joissa oli joko Hannan tai Wivi omistuskirjoitus.

Arvelin, että Suomen Pankin ja Kansallis-Osake-Pankin arkistoissa täytyy olla jotakin, joka kertoo tehtaan kohtalosta. Suomen Pankki otti auliisi vastaan ja tutkija Vappu Ikonen haki aineistoja arkiston ollessa suljettuna koronan vuoksi. Olin uumoillut, että Hannalla oli henkilökohtainen yhteys pääjohtaja Risto Rytiiin. Soitin Rytistä elämäkertaa kirjoittavalle taloushistorioitsija, dosentti Antti Kuusterälle. Hän arveli puhelinkeskustelussamme, että tuskinpa pääjohtajalla oli aikaa pohtia yhden yksittäisen Parviaisen tehtaan kohtaloa. Kuusterä oli kuitenkin väärässä. Sekä pankin, että tehtaan papereista ilmenee, että Hanna oli tiiviisti yhteydessä Rytiiin tehtaan asioissa. Aineistosta tuli tunne, että Ryti mahdollisesti jopa suojeli Hannaa ja tehdasta konkurssilta.

Kansallis-Osake-Pankki vastasi pyyntööni päästä lukemaan arkistoja, että ei päästä arkisoihinsa kuin väitöskirjatasoisia tutkijoita. Niinpä en päässyt koskaan tarkistamaan, mitä mieltä J.K. Paasikivi oli Hannan roolista tehtaan johdossa. Tyydyin siis uskomaan pankin oman tutkijan lausuntoa, jonka mukaan Paasikivi oli vuonna 1925 sanout, ettei ”tuollaiselle vanhalle neidille pitäisi antaa johdettavaksi minkäänlaista liikettä”.

Etsin käsiini Paasikiven pankkivuosista kertovan teoksen ”Olen tullut jo kovin kiukkuiseksi”. Siihen on (editoiden) koottu hänen aitoja muistelmiaan pankinjohtajana. Kampasin sen läpi, että josko hän sanoisin jotain Parviaisista. Teoksesta löytyi yksi, mutta sitä kertovampi kohta: Paasikivi moitti Parviai-

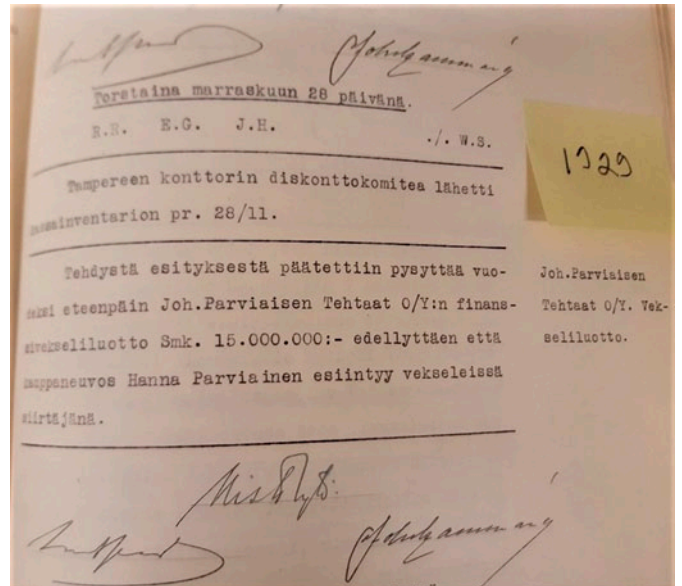
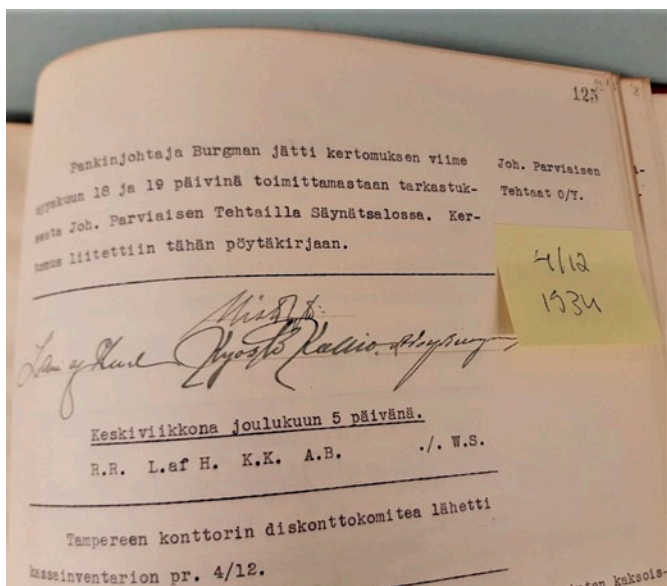
sen Tehtaiden johdossa ollutta ministeriä Bernhard Wuolletta ja sanoi, että Wuolteen aikana Parviaisen liiketoiminta on päässyt todella huonoksi. Tätä olin epäillytkin, ja tätä epäili myös Hanna. Hänellä oli palkkajohtajia, jotka johtivat tehdasta huonosti, ja ilmeisesti jo Walter-veljen aikaan.

Tästä kaikesta toivoisin jonkun taloushistorioitsijan tekevän tutkimusta. Tein sen, minkä pystyin, vapautin Hannan siitä vastuusta, että hän yksin ja omin käsin olisi johtanut tehtaan tuhoon, ja että hänen kulutustottumuksensa tai tekemänsä sosiaalinen työ oli ollut syynä tehtaan huonoon menestykseen ja sen ajautumiseen konkurssin partaalle. Ei, syynä olivat 1930-luvun lama ja jo pitkään jatkunut välinpitämättömyys ja/tai osaamattomuus tehtaan johdossa.

Kolmas Hannaan liittyvä mysteeri on Viitasaarella sijaitseva Vuorelan talo, josta piti legendan mukaan tulla Hannan ja hänen tulevan puolisonsa Johan Sonckin koti 1800-luvun lopussa. Talosta ei ole olemassa piirustuksia, eikä muitakaan historiallisia dokumentteja. Kysyin asiasta Lars Sonckia koko elämänsä tutkineelta ja hänestä ison teoksen juuri julkaisseelta emeritusprofessori Pekka Korvenmaalta, mitä hän tiesi Viitasaarella rakennetusta Lars Sonckin suunnittelema talosta ja Johan Sonckin ja Hanna Parviaisen suhteesta. Korvenmaa mainitsee Viitasaaren talon kirjassaan yhdellä lauseella. Korvenmaa vastasi, että ei tiedä talosta paljoakaan eikä ole oletetusta kihlauksesta kuullutkaan: ”Parviainenhan oli naisein päin ja pitkä suhde Lönniin”.

Vuorela kaipaa kunnollista tutkimusta, onhan Sibeliusten Ainola selvästi sen sisarteos, vain muutama vuosi Vuorelan jälkeen valmistunut. Minusta on kestänyt, että yksi Suomen merkittävimmistä hirsijugendin suurista huviloista on täysin tutkimatta, ja varsinkin kun siihen liittyy niin erikoinen rakkaustarina.

Ja sitten on vielä Sten Braathen, ruotsalainen liikemieshuijari, joka huijasi todella rumasti kahta vanhaa naista. Braathen yritti siirtää Hannan omaisuuden itselleen, mutta ei kuitenkaan onnistunut siinä. Pääsin Braathenin jäljille lopulta Kansallisarkistossa, jonne Helsingin käräjäoikeuden arkistot on talletettu. Sieltä löytyi monikymmensivuinen, perusteellinen oikeudenkäyntipöytäkirja, joka oli tavattoman kiinnostavaa luettavaa.

Parviaisen Tehtaat Oy:tä koskevia merkintöjä löytyi Suomen Pankin johtokunnan pöytäkirjoista.

Kuvat: Vappu Ikonen, Suomen Pankki.

Vuorelan talo Viitasaarella 1900-luvun alussa ennen hirsien painumista sekä nykyisessä asussaan. Värikuva Mauno Parviainen.

Pöytäkirjassa kuului ensimmäistä kertaa Hannan ääni. Vaikka Hannan puheenvuorot ovat hänen asianajajansa, Castrenin asianajotoimiston lakimiehen Toivo Hukkisen tai jonkun avustajan kirjoittamia, tuntuu, kuin Hanna itse puhuisi niissä, vakaaseen ja arvokkaaseen tyyliinsä. Hukkinen muuten oli myös Etsivän keskuspoliisin ensimmäinen päällikkö ja uskon, että hän siksi paneutui niin voimallisesti ja oivallisesti Hannan oikeudenkäyntiin ja Braathenin rikosten tutkintaan.

Hannan puheenvuoroissa kuuluu myös hänen tuskansa siitä, mitä hän tekisi omaisuudellaan, kuka siitä pitäisi huolta, kuka kantaisi hänen, hänen veljiensä ja vanhempiensa saavutusten lippua, koko Säynätsalon yhteisön lippua, kun hänestä aika jättäisi. Hanna tunsi olevansa vastuussa todella paljosta.

Braathen valitti tuomiostaan hovioikeuteen, mutta niitä dokumentteja en enää ehtinyt tutkimaan, olihan lopputulos kuitenkin selvillä.

Se, mitä ehdin ja kykenin Hannan tehtailijan-vuosista selvittämään, osoitti minulle, että Hannan ja tehtaan tarinassa ei ole mitään, mistä pitäisi vaieta. Suomen ensimmäinen naispuoli-

nen kauppaneuvos on tittelinsä ansainnut, ja hänen saavutuksiaan pitäisi juhlia, viimeistään vuonna 2024 kun Hannan syntymästä tulee kuluneeksi 150 vuotta.

PS. Tuleville sukututkijoille ja muillekin jää vielä paljon selvitettävää: Viitasaaren talon ja Johan Sonckin elämä on tutkimisen arvoinen arkkitehtuurin, Sonckin teosofia-yhteyksien ja ta- loon liittyvän rakkaustarinan vuoksi.

Hannan Walter-veljen tarina on tutkimisen ja kertomisen arvoinen. Hän oli naistentautien ja synnytysopin tohtori, toinen Helsingin Boijen synnytyssairaalan perustajista, sekä porvariston valtiopäivämies, joka kannatti äänioikeutta kaikille. Hän ha- ki haavoittuneita suomalaisjääkäreitä Saksasta ja hoiti kauppa- neuvotteluja Ruotsiin. Ties mitä muuta! Hänen suhteensa Sibe- liuksiin ja muihin Helsingin kulttuurivaikuttajiin on kiinnostava.

Entäpä Hannan isän Johanin veli Antti, helsinkiläinen liike- mies, joka oli perustamassa Sörnäisten öljysatamaa. Ja hänen vaimonsa Kleineh'n ravintoloitsijasuku, suhteet Järnefeltteihin jne jne.

LUKIJAN KIRJE

Jyväskylän ja Joensuun Parviaisten yhteys

Kristiina Markkasen ja Leena Virtasen kirjassa Wivi ja Hanna kerrotaan Jyväskylän ja Joensuun Parviaisten välisistä sukulai- suussuhteista. Haluan tarkentaa, että Hannan isä Johan Parvi- ainen muutti 15-vuotiaana Kiihtelysvaarasta Jyväskylään isän- sä serkun Mikko Parviaisen luo (ei serkkunsa kuten kirjassa sa- notaan). Useissa vanhemmissa kirjoissa ja lehtijutuissa esiintyy myös virheellinen väite, että Johan olisi ollut Joensuun kauppi- asveljesten veli.

Parviaisen suvun kauppaneuvokset ovat osittain eri henki- löitä kuin Markkasen ja Virtasen kirjassa mainitaan. Johan ja Hanna Parviaisen lisäksi kauppaneuvoksia olivat tosiaan Jyvä- skylän kauppiaan Mikko Parviaisen Joensuussa asunut veli Pet- ter Parviainen. Mikko Parviaisen kolme muutakin joensuulaista

veljeä, Simo, Heikki ja Erkki, olivat kaikki kyllä kauppiaita, mut- ta eivät kauppaneuvoksia. Sen sijaan Rääkkylästä kotoisin ol- lut ja aivan eri sukuhaaraa edustanut Simo Parviainen (”Filmi- Parviainen”) sekä Akseli Kinnunen Oskolan sukuhaarasta oli- vat myös kauppaneuvoksia. Kristiina Markkaselta olen kuullut, että Akseli Kinnuselle Hanna jätti perinnössään Oskolan ho- via kuvaavan Ester Heleniuksen taulun sekä 200 000 markkaa. Myös kaksi Parviaisten vävyä, Fritiof Neppenström Joensuusta ja Johan Vilhelm Åkerstedt Pietarista olivat kauppaneuvoksia.

Maija Parviainen
Parviaisten suku 2 -kirjan toimittaja

Elämyksiä Jyväskylässä

Esitelmät ja menu Hannan ja Wivin tunnelmissa

Teksti: Markku Piironen, kuvat: Teuvo Parviainen, Anne Weltner ja Markku Piironen

Keski-Suomen museo Jyväskylässä, Parviaisten Sukuseura ja Athena kustantamo järjestivät lauantaina 30.10.2021 luento-tilaisuuden Hanna Parviaisesta ja Wivi Lönnistä.

Kun tulin Helsingistä Jyväskylään ja kävelin luentosaliin viisi vaille, se olikin jo tupaten täynnä (120–140 henkeä). Onneksi keksin, että luennoitsijalta vapautuu paikka, kun hän menee puhumaan.

Ensin Jussi Jäppinen kertoi Jyväskyläästä Wivin ja Hannan aikana. Jäppinen teki kirjan Wivin oman valokuva-albumin muotoon sisältäen paljon kuvia ihmisistä ja Wivin suunnittelemissa rakennuksista rakennuspiirustuksineen.

Kirjassa käsitellään yhtenä osana Hanna Parviaisen merkitystä ja vaikutusta Wivi Lönnin arkkitehtisuunnitteluun. Hannan ansiosta Wivin työpöydälle ilmestyi runsaasti teollisuusmiljööseen liittyviä rakennuspiirustuksia, erityisesti Säynätsalossa. Luennolla luotiin katsaus myös heidän elinpiiriinsä ja 1910- ja 1920-lukujen Jyväskylään.

Sen jälkeen Kristiina Markkanen esitelti Leena Virtasen kanssa tekemäänsä kirjaa ”Wivi ja Hanna. Arkkitehdin ja kauppaneuvoksen yhteiset vuodet”. Kirjan yhtenä teemana on naisten matkailu Euroopassa viime vuosisadan vaihteen jälkeisinä vuosina. Wivi Lönn teki 14 Euroopan-matkaa jo ennen ensimmäistä maailmansotaa ja yhdessä naiset tekivät 1920- ja 30-luvuilla ainakin 30 matkaa kohteinaan muun muassa Pariisin, Rooman ja Sisilian tunnetut kylpylät ja loistohotellit. Luennolla kuultiin näistä matkoista ja niihin liittyvistä seikkailuista. Sekä Wivi että Hanna olivat menestyviä urallaan eikä rahasta ollut puutetta. Naimattomina heillä oli myös helpompi järjestää aikaa matkustamiseen.

Luennot olivat sen verran innostavia, että ostin molemmat kirjat ja sain signeerauksen. Moni muu kuulija teki samoin.

Luennon jälkeen pidimme sukuneevoston kokouksen. Osa sukulaisista jatkoi päivälliselle Vesilinnalle, jossa emäntä Marja Mäenpää oli suunnitellut ja valmistanut maittavan Hanna & Wivi -menua.

Alkuun taivaallisen hyvän metsäsienikeitto suppilovahveroista ja kantarelleista. Pääruuaksi Kolimajärven ahvenfilettä, rapeaa kyssäkaalia, pariisinperunoita, kauden kasviksia ja shisolla maustettu beurre blanc. Jälkiruuksi kolmen omenan ome-

napaistos & vaniljakermä. Päivälliseen oli haettu viittauksia sekä Hanna Parviaiseen että Wivi Lönniin: Parviaisen kalastusharrastus, Pariisin matkat sekä Wivi Lönnin Parviaiselle suunniteltu hedelmäpuutarha, jossa kasvatettiin erilaisia omenalajikkeita.

Syksyllä ilmestyi kaksi Wiviä ja Hannaa käsittelevää kirjaa: toinen Jussi Jäppiseltä ja toinen Kristiina Markkaselta ja Leena Virtaselta.

Kristiina Markkanen ja Jussi Jäppinen vetivät Wiviä ja Hannaa käsittelevillä esitelmillään Keski-Suomen museon luentosalin tupaten täyteen.

Vaikka en ollut suurinta osaa ruokapöydän ympärillä olevia koskaan ennen tavannut, tunsin heti kuuluvani joukkoon, sukuun, jossa avoimuus, iloisuus ja puhe-
liaisuus on luontevaa.

Ravintola Vesilinnassa nautittiin Hanna ja Wivi -menun jälkiruokana kolmen omenan herkku (antonovka, lobo ja konsta kukin eri tavalla maustettuna).

Hanna ja Wivi hevoskärryillä Sulkulan päärakennuksen edustalla Jyväskylässä. Kuva on alun perin Keski-Suomen museon mustavalkokuva, johon Jussi Jäppinen on kirjaa varten lisännyt värit. Wivi Lönn – Muistojen albumi -kirja onkin mitä kiintoisinta luettavaa sekä katseltavaa juuri hienojen kuvien ansiosta.

Säynätsalon Hanna ja Waltteri – Juurikkasaaren yrittäjäpari

Säynätsalopäiviä vietettiin 12.–16.8.2021 teemalla ”Yhteinen ympäristömme”. Pääjuhlaa vietettiin lauantaina Juurikkasaarella, johon juhla palasi muutaman vuoden tauon jälkeen. Säynätsalon ”Hannaksi ja Waltteriksi” valittiin tänä vuonna Juurikkasaaren palveluyrittäjät Sirpa Pii-Keinonen ja Pasi Keinonen. Valinnan teki Säynätsalon Sanomien kustannusyhtiö, ja valinta perustui siihen, että yrittäjät ovat pitäneet mukana liiketoiminnassaan saaren kulttuurihistoriallista luonnetta yhteisenä oleskelualueena. Leena Hänninen ja Teuvo Parviainen onnittelevat Hannaa ja Waltteria Parviaisten Sukuseuran toimesta. Teuvo kertoi myös Säynätsaloon ja Parviaisiin liittyvästä Sukuseurojen Keskusliiton ja Sukuviesti-lehden vuoden sukulehtikilpailusta, jossa Parviaisten Parissa -lehdessä julkaistu Eija Säläksen artikkeli Villiintynyt omenapuu voitti yhden kilpailun osa-alueen. Villiintynyt omenapuu kertoo Hanna Parviaisen filantrooppisesta toiminnasta tehtaan työläisten perheiden eteen ja hänen lahjoittamistaan omenapuista.

Hanna ja Waltteri on valittu vuodesta 1996 lähtien eli arvoni täytti nyt 25 vuotta. Nimet viittaavat Parviaisten suvun kahteen viimeiseen Säynätsalon teollisuuden omistajaan, Waltteri ja Hanna Parviaiseen. Tehdas siirtyi pois Hanna Parviaiselta vuonna 1936. Vuonna 2020 tehtaan toiminta loppui ja tehdas suljettiin kokonaan.

Teuvo Parviainen onnittelee ”Hannaa ja Waltteria” eli Sirpa Pii-Keinosta ja Pasi Keinosta.

Koonnut Anne Weltner

Muuratsalon ihmeellisyys ja ihanuus

Teksti: Sointu-Sisko Parviainen, kuvat: Teuvo Parviainen ja Anne Weltner

Koetalolle laskeudutaan metsän läpi jyrkkää ja kapeaa polkua pitkin.

Parviaisten sukuneuvosto piti monivuotista tapaansa noudattaen kokousta Sänätsalossa, Sänätsalo-päivien yhteydessä 14.8.2021.

Ennen kokousta neuvoston jäsenet pääsivät opastetulle kierrokselle tutustumaan muutaman kilometrin päässä Muuratsalossa olevaan Alvar Aallon koetaloon. Paikan suunnitteli ja rakennutti (1952–1953) arkkitehti Alvar Aalto itselleen ja puolisolleen Elissa Aallolle kesäasunnoksi. Se sijaitsee Päijänteen rannalla kallioiden ja metsän suojassa. Aluksi sinne pääsi ainoastaan veneellä, koska saareen ei ollut siltaa. Vieläkin perille johtaa vain kapea, juurakoiden ja kivien muovaama polku, joka lähtee parkkipaikalta.

Paitsi kesäasunto, Muuratsalo oli Alvar Aallolle koetalo, ateljee ja kokeilukeskus. Hän halusi testata ja verrata eri materiaaleja, tekniikoita, muotoja ja mittasuhteita. Samalla tähän liittyi lähes koskemattoman luonnon läheisyys ja merkitys. Kun tänä päivänä valkoseinäinen päärakennus ilmestyy mäntyjen keskeltä, tunnistaa Aallon käsialan. Mielenkiinnon erityisesti herättää etelään ja länteen avautuva punatiilinen sisäpiha. Sen seinät on jaettu kymmeniin eri kenttiin, joissa hän kokeili pintakäsittelyinä erilaisia tiiliä, tiilikokoja, niiden pinnoitusta, saumausta ja keraamisia laattoja. Myös maanpinta sisäpihalla on laatoitettu erilaisilla tiilipinnoilla. Keskellä patiota on avoin tulisija, yhdellä seinustalla valtaisa köynnöskasvi.

Kokeili Aalto muutakin: niin kuin hän itse sanoi, rakennuksen ilman perustuksia ja rakennuksen vapaamuotoisella pilaristolla. Päärakennuksen siipiosassa vierashuoneen lattia on luonnonkivien ja paksujen parrujen varassa. Vajassa puupilarit kannattelevat maaston mukaisesti rakennusta.

Aalto suunnitteli ja rakennutti itselleen myös moottorivenneen, jonka pienoismalli on nähtävänä oleskelutilassa. Vaikka veneen rakensi ammattilainen, se ei kuitenkaan ollut kovin ”merikelpoinen”, vaan vene vuoti ja upposi monta kertaa. Aalto antoi sille nimeksi Nemo Propheta in Patria (Kukaan ei ole profeetta omalla maallaan).

Varsinaiset asuinhuoneet päärakennuksessa ovat perin pieniä, jopa vaatimattomia. Rakennuksen pohjoispuolelta omenapuu-kujan kautta johtaa polku rantaan ja maakattoiselle, hirsiselle savusaunalle. Sen hyväilevä tuoksu kutsuu vääjäämättömästi aikamatkalle jopa vuosikymmenien taakse. Muuratsalon koetalo toimi Aallon perheen kesähuvilana vuoteen 1994. Nykyään alue on museoitu, mutta edelleen osan kesää suvun yksityiskäytössä.

Katsellessa arkkitehti Alvar Aallon suunnittelemaa esim. kirkkoja, virasto- ja kaupungintaloja, niissä tulee toteutettuna esiin piirteitä, joita hän hahmotteli ja testasi. Hänen luovutensa ilmenee paitsi pienissä yksityiskohdissa myös suurissa kokonaisuuksissa, vaikkapa kotikaupunkini Seinäjoen Aalto-keskuksessa.

Metsän siimeksestä löytyvän koetalon arkinen sisääntulo on puuvajan ja varaston reunustama.

Sisäpihalta löytyy erilaisia materiaalien kokeiluja ja upea piippuköynnös.

Idyllinen hirsinen savusauna löytyy Päijänteen rannalta. Vasemmalla Ulpu Valkama, oppaamme Mira Savola ja Leena Hänninen. Elissa sitoi kuulemma langan Alvariin, kun Alvar meni uimaan. Näin Alvar pystyi mittaamaan uimansa matkan.

Islannissa jouluna

Teksti ja kuvat: Jouko Parviainen

Pukit kiusaavat ja pihistelevät

Islannissa joulukuun ja uuden vuoden juhla on huima sekoitus totta ja tarua. Kodeissa vierailee peräti 13 joulupukkia ja vuoden vaihteessa roihuavat kokot. Silloin maahiset ja haltijat vaihtavat asuin-jojaan.

Islantilainen joulunaika alkaa 12. joulukuuta, kun heidän puheistaan ensimmäinen, *Lampaanhätistelija*, saapuu taloon. Runoilija *Jóhannes úr Kötlum* kuvaili 1932: *Stekkjastaur* ensimmäinen saapui jäykkänä kuin raita. Navetassa metelöi ja ahdisteli lampaita. Maitoa se niiltä tahtoi, mutta pian into laski, kun jäykäjalan tämän mahallensa pukki puski.

Lampaanhätistelijän jälkeen taloksi asettuvat muut kaksi toista pukkia, jotka peräkkäisinä päivinä vuorollaan laskeutuvat vuorilta. Jouluaattona saapuu lopulta viimeinen, *Kertasníkir* eli *Kynttilänpihistäjä*. Joulun jälkeen pukit taas palaavat koteihinsa siten, että *Lampaanhätistelija* häipyä joulupäivänä ja *Kynttilänpihistäjä* loppiaisena.

Veijareita ja varkaita

Joulupukkien koti on siintävien vuorien suuressa luolassa, jossa viihtyvät vain peikot ja jätit. Siellä pitävät majaa peikkoäiti *Gryla* ja peikkoisä *Leppalúði*. *Gryla* häärii puuropatansa ääressä, mutta *Leppalúði* mieluiten loikoilee pahnna pohjalla.

Islantilaiset pukit pysyttelevät ihmisiltä näkymättömissä. *Ikkunantirkistelijä* vahtii, ollaanko talossa kilttejä. *Ovennuuhkija* puolestaan haistaa ruoan jo kaukaa ja kurkkii ovenraosta, miten hän pääsisi sitä maistamaan.

Useimmat pukit, kuten niiden nimetkin paljastavat, ovat taipuvaisia kiusantekoon ja pelotteluun. *Ovenpaiskoja* läimäytte-

lee ovia, kun väki nukkuu. *Makkarankähveltäjä* vohkii taloista nakit ja lenkit. *Lihankoukkaaja* taas nostelee lampaanpotkat pitkällä kepillään savupiipun kautta. *Kauhannuolija* puolestaan mieli puuroa. *Padannuolija* kaapii ruoantähteitä, ja *Rahkanhamuajan* tapana on ahmia mahansa täyteen ja nukahtaa rahkattynnyrin viereen.

Vanha perinne

Islantilainen pukkiperinne on pitkä. Sitä on selvittänyt erityisesti 1995. Hänen yli 800-sivuinen kirjansa *Saga Daganna* kuvaa myös joulun ja uudenvuoden viettoa. Pukkien alkuperä on hänellekin yhä arvoitus.

Kaksi sataa vuotta sitten pukkeja tunnettiin lähes 80 ja ne kuvattiin usein pahansuoviksi jättiläisiksi. Niiden äiti *Gryla* kiersi kylillä keräämässä isoon säkkiin tuhmia lapsia, jotka hän popsi jouluruoaksi. *Grylan* seurassa viihtyi jättikokoinen *Joulukissa*, joka toisinaan heittäytyi ilkeäksi. Tällöin se sieppasi niitä, jotka eivät olleet saaneet joululahjaksi yhtään uutta vaatepartta.

Kolmeksitoista pukkien määrä kutistui 1800-luvun puolivälissä, jolloin muualle Pohjolaan ja Amerikkaan alkoi syntyä käsitys yhdestä joulupukista ja hänen tontuistaan, *nisseistä*. Kun 1920-luvulla punanuttuinen joulupukki ilmestyi Islannissakin koteihin ja mainoksiin, velmupukit olivat lähellä joutua syrjäytetyiksi.

Räyhäjäät pehmenneet

Islannin pukkiperinne on viime vuosikymmeninä kokenut renessanssin. Pukit tosin ovat olemukseltaan aiempaa ihmismäisempiä ja vaatetukseltaan kansanomaisempia. Tukka ja parta hapsottavat, ja päässä on piippalakki. Asuina ovat paitat harmaat, ruskeat tai mustat housut ja puserot tai palttoot.

Islannin pukit ovat joutuneet antamaan periksi markkinamenolle: ne tuovat kilteille lapsille pikku lahjoja. Illalla ikkunalle pannaan kenkä, johon pukki jättää esimerkiksi makeisen, lelun tai värikynän. Jos lapsi on ollut tuhma, kenkä saattaa olla tyhjä tai siellä on peruna.

Islantilaiset pukit ja tuttu pukkimme elävät tätä nykyä rinnakkain joulutapah- tumissa. Punapukuisellakin pukilla on islantilaiset tavat: se on käytökseltään riehakkaampi kuin pönäkkä ja lupsakka ”Cola-hahmo”.

Perinteitä perheen parissa

Islantilaisperhe arvostaa perinteitä joulunvietossaan. Koristeet ripustetaan sei-

Partiolaiset keräävät varoja Islannissakin esiintymällä pukkeina. Ovenpaiskoja ja Kauhannuolija jututtavat pojanpoikaani, Ymiriä.

Joulunaika tuo valoa kaamokseen. Kuvassa Pohjois-Islannin pääkaupunki, Akureyri. Keskieurooppalainen joulutoriperinne on rantautunut Islantiinkin. Hehkuviinin sijaan myynnissä on käsitöitä, joulukoristeita ja -kuusia. Jouluna saa herkutella: kodeissa ja kahviloissa on tarjolla kymmenittäin eri leivonnaisia. Aaton aattona Reykjavikin kaupungit ovat auki puoleen yöhön. Liikkeistä kuuluu joulumusiikki, joka on luonteeltaan kevyempää ja iloisempaa kuin meillä.

nille ja ikkunoihin, joulukortit kiinnitetään näkyviin. Jouluvalot kiertävät talojen räystäitä ja rappuja. Jotkut koristelevat koko talonsa ja pihansa amerikkalaiseen malliin – useimmissa kaupungeissa palkitaan kauneimmat joulutalot. Moni vie haudoille valosarjoja tai kynttilöitä.

Kiireisimmätkin islantilaiset valmistautuvat jouluun aaton-aattona. Päivää vietetään pyhimykseksi julistetun katolisen piispan, **pyhän Thorlaukurin** (Tuomaksen), muistona. Tällöin leivotaan, siivotaan ja kuusi kannetaan sisään ja koristellaan. Kaupat ovat auki aina puoleen yöhön saakka jouluostoksia varten. Illan perinneruokana nautitaan hapattua ja keitettyä rauskua; herkkukokataan ulkona tai varastossa – haju voittaa ruotsalaisten hampasilakankin.

Jouluaatto vietetään perheen tai lähisukulaisten parissa. Jouluna syödään tavallisimmin savustettua ja riiputettua karitsaa perunoiden, herneiden ja punakaalin kera. Yhä useampaan juhlapöytään on viime aikoina ilmestynyt riekkoa, poroa tai savustettua porsaanselkää.

Lahjat on kasattu kuusen alle, ja ne jaetaan aterian jälkeen. Lasten ja nuorten lahjatoiveet ovat hyvin samalaisia kuin suomalaisten. Varttuneempien suosikkeja ovat edelleen kirjat, joihin syvennyttään jo jouluyönä. Illalla lauletaan yhdessä tai kuunnellaan joululauluja, jotka ovat iloisempia kuin meillä: luonteel-

taan enemmän ”Hei tonttu-ukot hyppikää” kuin ”Maa on niin kaunis”.

Joulupäivänä ja Tapanina vieraillaan sukulaisten luona. Tarjolla on kahvia, kaakaota, suklaata ja kymmeniä lajeja pikkuleipiä ja kakkuja. Tapanin iltana moni pukeutuu parhaisiinsa ja suunnistaa ravintolaan tai yökerhoon, jotka ovat auki aamutunneille.

Saunan sijaan islantilaiset valmistautuvat jouluun maaumaloissaan oli sää millainen hyvänsä.

Romaani Wivi Lönnistä

**Valosta rakentuvat huoneet,
Pirkko Soininen, Bazar 2021**

Wivi (Olivia Mathilda) Lönn oli ensimmäinen merkittävä suomalainen naisarkkitehti. Hän suunnitteli rakennuksia varsinkin Tampereen ja Jyväskylän seuduille. Parhaiten hänet tunnetaan ystävänsä Armas Lindgrenin kanssa suunnittelemasta Helsingin uudesta ylioppilastalosta ja Tallinnan Estonia teatterista.

Pirkko Soininen tuo varsinkin romaaninsa alkuosassa esille Wivin taistelua miesten hallitsemassa maailmassa. Kuinka ulospäin ujontuntuinen nuori nainen määrätietoisesti etenee valitsemallaan uralla. Salakihlatkin päättyivät, kun sulhaskandidaatti ei hyväksynyt Wivin aikomusta lähteä opiskelemaan vaan vaati tätä jäämään kotirouvan rooliin. Wivi opiskelee ensin vuoden Tampereen teollisuuskoulussa ja vuodesta 1893 Helsingin polyteknillisessä opistossa. Näissä hän kohtaa sekä tukea että vastustusta valitsemalleen uralle. Erityisen ansiokkaasti Soininen kuvaa Wivin luovuutta, kuinka rakennukset alkavat hahmottua Wivin ottaessa kynän käteensä ja kuinka tärkeässä osassa valo on Wivin arkkitehtuurissa.

Ensimmäinen merkittävä tilaustyö Wiville oli Tampereen suomalaisen tyttökoulun suunnittelu. Naisarkkitehtuurin vastustajat hyväksyivät vielä naisen koulujen suunnittelijana, mutta seuraava työ, Tampereen keskuspaloasema, nostaa Wivin jo miesarkkitehtien rinnalle.

Vuonna 1911 Wivi muuttaa äitinsä kanssa Jyväskylään, jossa hänen veljensä jo asui. Seuraavana vuonna hän lähtee ystävänsä kanssa tervehdyskäynnille Sulkulan kartanoon Hanna Parviaisen luo ja tästä tapaamisesta alkaa kahden erilaisen ihmisen suhde. Wivi on työssään määrätietoinen, mutta sosiaalisissa suhteissa enemmän ulkopuolinen tarkkailija. Hanna taas on toimeen tarttuva ja nopea päätöksissään. Hän ohjastaa itse hevostaan ja kalastaa Jyväsjärvellä yksinään. Romaanin loppuosa onkin paljolti tästä suhteesta kertomista. Pari asuu naapureina Jyväskylässä ja heillä on yhteinen asunto sekä Helsingissä että Pariisissa. Varsinkin naisten ulkomaanmatkat olivat merkittävä tekijä heidän suhteessaan, josta Soininen romaanin lopussa käyttää sanaa rakkaus.

Molempien naisten suhde äitiinsä on myös ongelmallinen. Hannan kohdalla Soininen korostaa sitä, kuinka äiti vahingoittaa Hannan itsetuntoa mitätöimällä tämän saavutuksia. Wivin äiti taas on tämän tukena isän kuoltua ja mahdollistaa Wi-

vin uravalinnan, Hannan ja Wivin suhdetta äiti ei kuitenkaan hyväksy. Wivi joutuu naimattomana naisena pitämään lopulta huolta sairaasta äidistään ja äiti saa Wivin muuttamaan yhdessä vaiheessa Helsinkiin. Hanna tulee kuitenkin sinne perässä.

Romaani on helppolukuinen ja etenee nopeilla välähdyksillä Wivin lapsuudesta vuoteen 1932, jolloin Wivilta on loppunut palo arkkitehtuuriin ja Hanna on luopunut tehtaastaan. Kirja kuvaa hyvin säätyläisperheiden elämää 1900-luvun alkupuolella ja siinä vilisee suomalaista kulttuurihistoriaa, Tampereen ja Jyväskylän rakennushistoriaa ja Säynätsalon historiaa. Lukija joutuu kuitenkin miettimään, mikä teoksessa on faktaa ja mikä fiktiota.

Mikko Parviainen

Ukin syntymästä 150 vuotta – serkut tapasivat

Ukkimme Juho Heikki Parviainen syntyi Riistaveden Kivilammilla 30.8.1871. Perheeseen syntyi kaikkiaan 13 lasta, joista aikuisikään eli kahdeksan, viisi poikaa ja kolme tytärtä. Juho Heikki, jota kutsuttiin Hintuksi oli lapsista toiseksi vanhin. Sis-kot naitettiin maailmalle ja yksi veljistä lähti Amerikkaan, jossa myös kuoli. Neljä poikaa jakoi sitten aikanaan tilan keskenään. Vanhin veli Taavetti nai kuitenkin leskeksi jääneen emännän muutaman kilometrin päästä Kaarilammelta. Sodan jälkeen hänen osuutensa tilasta pakkolunastettiin ja annettiin siirtoväelle. Heikki ja Albin-veli konkreettisesti jakoivat Kivilammen talon puoliksi sahaamalla sen kahtia ja Albinin puoliskosta tuli Kalliorannan päärakennus.

Ukkia pidettiin jo vannoutuneena vanhana poikana, kunnes Kivilammelle tuli karjakoksi Heikkiä miltei 29 vuotta nuorempi Aini Pentikäinen. Hänen sukunsa on Nilsin Murtolahdesta. Ainin isä oli kuitenkin vuosisadan vaihteessa Viipurissa poliisina ja Aini syntyi siellä vuonna 1900. Heikki ja Aini vihittiin vuonna 1919 ja Aini on meidän mummomme. Lapsia heille syntyi neljä poikaa. Ukkimme kuoli vuonna 1934 ja hänet haudattiin Vehmersalmelle. Tilan pito jäi mummolle ja neljälle alaikäiselle pojalle.

Meitä Heikin ja Ainin lastenlapsia on kymmenen. Kukaan meistä ei milloinkaan nähnyt ukkiamme. Tänä vuonna tuli ukin syntymästä kuluneeksi 150 vuotta ja päätimme pitää serkkutapaamisen. Kokoonnuimme ukin syntymäpäivänä Vehmersalmen hautausmaan portille. Paikalle pääsi meitä serkuksia yhdeksän ja osalla puoliset mukanaan. Kiersimme kaikki Vehmersalmen Parviaishaudat, joita siellä on kolmessa sukupolvessa.

Ukin ja mummon hääkuva.

Vaikka Kivilampi on Riistaveden puolella, on osa sen asukkaista haudattu Vehmersalmelle. Kulkuyhteydet Vehmersalmen suuntaan olivat ilmeisesti paremmat ja vanhastaan Riistakosken Parviaisia oli haudattu Vehmersalmen vanhalle Horkanlahden hautausmaalle. Tarinoita riitti jokaisen haudan kohdalla. Hautausmaakierroksen jälkeen ajoimme autosaaattueessa veljeni Joukon mökille Riistaveden puolelle. Hiljensimme vauhtia jokaisen matkalle osuneen Parviaistalon kohdalla. Mökillä muistelut jatkuivat ja oli mukava nähdä serkkuja muulloinkin kuin hautajaisissa. Suosittelen serkkutapaamista.

Teksti ja kuvat: Mikko Parviainen

Serkukset vasemmalta alkaen: Tauno, Heikki, Aino, Jouko, Pekka, Eino, Juhani, Mikko ja Pentti.

PARVIAISTEN SUKUSEURA RY:N SÄÄNNÖT

Hyväksytty sukkokouksessa 21.8.2021 Hotelli Haikon Kartanossa Porvoossa. Rekisteröity Patentti- ja rekisterihallituksen yhdistysrekisteriin 26.10.2021.

1 § NIMI JA KOTIPAikka

Yhdistyksen nimi on Parviaisten Sukuseura ry ja sen kotipaikka Kuopion kaupunki. Yhdistyksen nimestä voidaan käyttää epävirallista lyhennettä PSS. Yhdistystä kutsutaan jäljempänä sukuseuraksi tai seuraksi.

2 § TARKOITUS JA TOIMINTA

Parviaisten Sukuseura ry:n tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta koko suvun ja erityisesti jäsentensä keskuudessa.

Tarkoituksensa toteuttamiseksi sukuseura

- järjestää yhteisiä kokouksia, sukupäiviä, retkiä ja muita seuran toimintaan liittyviä samantapaisia tilaisuuksia
- kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta sekä saattaa sitä jäsenten tietoon
- harjoittaa sukuseuran tarkoituksia edistävää julkaisu- ja ansiotoimintaa yhdistyslain tarkoittamassa laajuudessa sekä
- pitää luetteloa sukuseuran ja suvun jäsenistä.

Toimintaansa varten seura voi ottaa vastaan testamentattua tai lahjoitettua omaisuutta, perustaa rahastoja sekä asianomaisella luvalla järjestää varainkeräyksiä ja arpajaisia. Seura voi myös omistaa toimintansa kannalta tarpeellisia kiinteistöjä ja muuta tarpeellista omaisuutta.

3 § JÄSENET

Sukuseuran varsinaiseksi jäseneksi voidaan hyväksyä henkilö, joka kuuluu isän tai äidin puolelta sukuun tai joka avio- tai avoliiton kautta on siihen liittynyt.

Sukuseuran jäsenet hyväksyy hallitus, joka myös pitää sukuseuran jäsenluetteloa.

Varsinaisilta jäseniltä perittävän liittymis- ja vuotuisen jäsenmaksun suuruuden päättää varsinainen sukkokous. Hallitus voi anomuksesta myöntää vapautuksen jäsenmaksusta korkean iän, sairauden tai muun vastaavan syyn aiheuttaman maksuvyyn heikentymisen perusteella.

Jäsen voi erota sukuseurasta ilmoittamalla siitä kirjallisesti hallitukselle tai sen puheenjohtajalle tai ilmoittamalla erosta seuran kokouksessa pöytäkirjaan merkittäväksi.

Jäsen voidaan erottaa sukuseurasta, jos hän on huomattavalla tavalla loukannut suvun kunniaa, jättänyt täyttämättä ne velvoitukset, joihin hän on seuran liittymällä sitoutunut, tai jos hän menettelyllään seurassa tai sen ulkopuolella on huomattavasti vaikeuttanut seuran toimintaa. Erottamisesta päättää hallitus. Jäsenellä on oikeus saatuaan tiedon erottamisesta valittaa kirjallisesti 30 päivän kuluessa seuraavalle sukkokoukselle, jolla on asiassa lopullinen päätävävalta.

Jäsen, joka ei suorita vuotuista jäsenmaksuaan, menettää äänioikeutensa sukkokouksessa. Jos hän laiminlyö jäsenmaksun suorituksen kahtena perättäisenä vuotena, katsotaan hänen eronneen seurasta.

Sukuseuran hallituksen tai vähintään kahdenkymmenen (20) seuran jäsenen esityksestä voi varsinainen sukkokous kutsua seuran kunniajäseneksi henkilön, joka on erityisesti ansioitunut seuran toiminnassa tai muuten tuottanut suvulle kunniaa. Kunniajäsenen jäsenmaksu on vapaaehtoinen.

Hallitus voi hyväksyä yksityishenkilöitä, oikeuskelpoisia yhteisöjä tai säätiöitä sukuseuran kannatusjäseniksi, joiden jäsenmaksuista päättää sukkokous. Kannatusjäsenillä ei ole äänioikeutta yhdistyksen kokouksissa.

Alle 18-vuotias voi liittyä seuran nuorisojäsenenä. Hän on jäsenmaksusta vapaa eikä hänellä ole äänioikeutta seuran kokouksissa. Täytettyään 18 vuotta nuorisojäsen voi liittyä varsinaiseksi jäseneksi ilman eri hakemusta ilmoittamalla siitä sukuseuran hallitukselle.

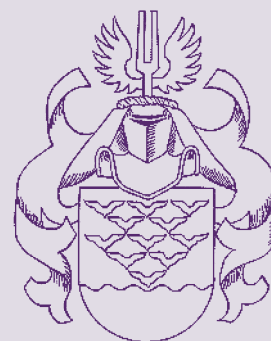
4 § SUKUNEUVOSTO

Sukuseuran asioita hoitaa hallitus, joka valitaan varsinaisessa sukkokouksessa.

Hallitukseen kuuluu puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja 6–10 muuta varsinaista jäsentä sekä 2–6 varajäsentä.

Hallituksen toimikausi on varsinaisten sukkokousten välinen aika. Hallitus valitsee seuran sihteerin, rahastonhoitajan ja muut tarvittavat toimihenkilöt.

Hallitus kokoontuu puheenjohtajan tai hänen estyneenä ollessaan varapuheenjohtajan kutsusta tai kun vähintään puolet hallituksen jäsenistä sitä vaatii. Hallitus voi pitää kokouksia myös tietoliikenneyhteyksien avulla siten, että osa jäsenistä tai koko hallitus osallistuu etänä.

Sibelius-baletti

Aika ja paikka: lauantai 19.3.2022 kello 14.00,
Suomen kansallisooppera ja -baletti,
Helsinginkatu 58, Helsinki (sisäänkäynti Töölönlahden puolelta).

Uutuusbaletti kertoo Jean Sibeliukselta – hänen luovuudestaan ja sen eteenpäin vievästä voimasta. Jeanin elämänsä ei kuitenkaan olisi mahdollinen ilman Ainoa – Ainon rakkautta, luovuutta ja ymmärrystä. Vaikka teoksen minä on Jean Sibelius, tarinaa kerrotaan kahden minän, Ainon ja Jeanin kautta. Heidän rakkaustarinansa on teoksen sydän, ja rakkaus nähdään niin Ainon kuin Jeaninkin silmin. Kaiken takana on Ainon ja Jeanin intohimo ja palava rakkaus, joka jatkui vuosikymmenten yli kaikista vaikeuksista huolimatta. Musiikki on tietenkin Sibeliuksen sävellyksiä. Baletista lisää <https://oopperabaletti.fi/ohjelmisto-ja-liput/sibelius/>

Olemme varanneet 20 lippua permannon riveiltä 12 ja 13 keskeltä. Eläkeläishinta on 96 euroa ja ei-eläkeläisen 106 euroa. Eri tilauksesta meillä on mahdollisuus saada noin tunnin opastus kulissemiin kello 12 alkaen. Opastus varmistuu lähempänä ajankohtaa ja riippuu oopperan sisäisestä tilanteesta ja koronatilanteesta. Opastuksen hinta osallistujille riippuu osallistujamäärästä (20 osallistujaa on noin 6 euroa/henkilö ja 10 osallistujaa 12,50 euroa/henkilö). Maksu kerätään opastuksen yhteydessä.

Sitova ilmoittautuminen 15.1.2022 mennessä Sointu-Sisko Parviaiselle. Ilmoita samalla, osallistutko opastukseen, jos sellainen järjestyy. Sointu-Siskon yhteystiedot: ssparviainen@gmail.com, puh. 0400 190 179. Maksu tulee olla Parviaisten Sukuseuran tilillä FI 50 5062 0320 2653 60 viimeistään **maanantaina 17.1.2022**. Jos maksu ei ole tilillä tällöin, niin varaus peruuntuu.

Valtakunnalliset sukututkimuspäivät Kuopiossa

Aika ja paikka: 12.–13.3.2022 Kuopion Musiikkikeskuksessa.

Parviaisten Sukuseurasta paikalla ovat ainakin Mikko ja Marita Parviainen. Tilaisuudessa esityksiä, yleisöllä vapaa pääsy. Katso tarkemmin <https://suku2022.com/>.

Hautausmaakävely Hietaniemessä

Aika ja paikka: keskiviikko 18.5.2022 kello 17–19. Hietaniemen hautausmaa, kokoontuminen Mechelininkadun puoleisella ns. uuden puolen portilla, joka sijaitsee lähellä Taiteilijamäkeä pääkäytävän päässä. Kierros päättyy uuden kappelin viereiselle portille lähelle bussipysäkkiä. Vetäjänä toimii Maija Parviainen. Sukuseuran kierros on ilmainen.

Hietaniemeen on haudattu 82 Parviais-nimistä henkilöä. Tiedot löytyvät www.hautahaku.fi -palvelusta. Tunnetuimmat Hietaniemeen haudatut suvun jäsenet ovat koulun laulukirjan tekijä, säveltäjä Lauri Parviainen, taiteilija Oscar Parviainen ja hänen serkkunsa, Suomen ensimmäinen naiskauppaneuvos Hanna Parviainen sekä oikeuskansleri Risto Leskinen. Sekä tietysti sukuseuran kunniajäsen Lotte Reenpää.

Koska Parviaisia on Hietaniemen haudoissa aika paljon, emme ehdi viivähtää pitkään millään haudalla. Lähettäkää Maija Parviaiselle tietoja Hietaniemeen haudatuista läheisistänne, sekä Parviais-nimisistä että erityisesti niistä sukuun kuuluvista, joilla on muu sukunimi. Koska kävelyn reitti pitää suunnitella etukäteen, Maija toivoo tiedot **huhtikuun loppuun mennessä**: majja.parviainen@iki.fi, puh. 040 779 1753.

Islannin kiertomatka

Aika: 15.–27.5.2022

Parviaiset tekivät upean Islannin kiertomatkan toukokuussa 2019 (katso Parviaisten Parissa -lehti 36/2019). Matkanjohtajana toimi silloin sukuseuran hallituksen jäsen geologi Jouko Parviainen.

Myös tulevalla, kaikille avoimella matkalla, Jouko toimii matkanjohtajana. Tarkoitus on vierailla samoissa kohteissa kuin silloinkin, mutta kierros tehdään päivittäisessä järjestyksessä ja käytettävissä on yksi päivä enemmän. Matka ei ole varsinaisesti Parviaisten Sukuseuran matka, mutta upeaa matkakohdetta voi suositella lämpimästi kaikille. Hinta riippuu osallistujamäärästä ja on arviolta noin 3000 euroa.

Lisätietoja Jouko Parviainen, jopa515@hotmail.com, puh. 040 646 968.

Lisäksi seuraavia tapahtumia on suunnitteilla. Niistä lisää kevään jäsenkirjeessä.

- Valamon retki (Kuopio-Valamo-Kuopio, toinen väli laivalla, toinen linja-autolla), elokuun ensimmäinen viikonloppu 2022.
- DNA-tutkimuksen julkaisutilaisuus mahdollisesti 2022.
- Ruskaretki Lappiin 2023, viikko 38, yhteiskuljetus linja-autolla, yhdessä esim. Voutilaisten-Smålanderien sukuseuran kanssa.

Menneiltä sukupolvilta

Kotikyläni kuului ennen Nilsiään, jonka kauniilla kirkkomaal-la lepää paljon sukulaisiani. Käyn siellä mielelläni kävelemäs-sä. Kylän vainajat on sijoitettu aina samalle suunnalle, ja nimet hautakivissä kertovat suvuista, jotka vuosisatoja ovat kutakin tienoota asuttaneet ja raivanneet. Ristit ja muistopaadet kerto-vat aikansa tyylistä viimeiseltä sadalta vuodelta, niiden alla le-pää vielä muistitiedon tavoittamaa lähihistoriaa.

Viime käynnilläni pysähdyn katselemassa kahta hautaa, joi-den vainajat ovat minulle tuttuja vain kertomuksista.

Mummoni ensimmäinen mies kuoli aikoinaan hukkumalla petollisiin syysjäihin, kiveen on kirjattu päivämäärä 30.10.1902. Jällel mentiin, koska tarvittiin syötävää pöytään, kalastus ei ol-lut vain harrastusta.

Ilmasto on jo muuttunut. Syysjäihin hukkumisesta on kulu-nut 118 vuotta. Järvet eivät ole jäätyneet rannasta rantaan loka-kuussa enää pitkään aikaan. Marraskuussa on lämmintä lähes kymmenen astetta, vaikka ensilumen luulisi olevan jo maassa. Jos vielä eläisimme luonnosta perinteisten elinkeinojen varas-sa, olisi vaikea kuvitella näin suuren muutoksen vaikutuksia.

Suomessa uskoisi löytyvän ymmärrystä ja tietoa ilmaston ja luonnon toiminnasta. Ennen osattiin ottaa puut metsästä oikeaan aikaan, oikeista paikoista ja oikeissa määrin, vahingoittamatta metsän elämää. Muille olennoille jätettiin elintilaa, niillä oli met-sässä kotinsa, kuten ihmisellä hirsien suojassa. Samalla varmistet-tiin tulevaa metsästystä, silläkin oli merkityksensä elinkeinona.

Monien kohdalla on vain sukupolvi ajasta, jolloin sopusoin-tua luonnon kanssa osattiin vaalia elinehtona. Tämä tieto on yhä ulottuvillamme, ennen kaikkea asenteissa. Juuremme ovat siellä, missä puidenkin. Vaikka syysjää jäisivät myöhäisiksi, paljon on varmasti pelastettavissa.

Jatkan kulkua isomummoni haudalle, sillä seisoo kapea, yli metrin korkuinen paasi, jonka yläreuna on katkaistu viistosti. Tällainen muistokivi merkitsee kesken jäänyttä elämää.

Saara Maria Savolainen syntyi Lapinlahdella kruununvouti Jääskeläisen perheeseen. Koti oli varakas, isän virkatoimen li-säksi perheellä oli kauppa, jossa myytiin kaikenlaista taloustava-araa, jauhoja, hiivaa ja sokeria, sekä toisinaan kahvia. Elintar-vikkeiden kauppa oli vielä siihen aikaan vähäistä, lähes kaikki olivat niiden suhteen omavaraisia.

Kun kotikylältä ei löytynyt sopivaa aviopuolisoa, puhemie-het ryhtyivät hoitamaan asiaa. Saarelle nämä löysivät sopivan sulhasehdokkaan Nilsin pitäjän Pieksästä, Karamäen talos-ta. Mies oli Urbaanus Savolainen, kutsumanimeltään suoma-laisemmin Paarus. Nuoret tapasivat ensimmäisen kerran kih-lojenostomatalla Kuopiossa, puhemiesten saattelmina. Ostet-tiin komeat sormukset, ja vakuudeksi vielä morsiamelle korva-korut ja kihlasilkki.

Häät pidettiin morsiamen kotona Lapinlahdella, josta mat-kustettiin hevoskyydillä Nilsiään. Kertoman mukaan oli mor-siamella kymmenen hevoskuormaa kapiota, huonekaluja, lii-navaatteita, taloustavaraa ja monenlaista kodin irtainta. Saara oli varakas ja voimakastahtoinen nainen, ja hän oli panostanut tulevaisuuteensa.

Karamäessä Saarelle selvisi, että Savolaisilla oli omistuksessaan toinenkin tila, Ylä-Pieksän järven rannalla sijaitseva Niinilah-ti. Sitä piti Paaruksen veli Henrik. Saara päätti haluavansa Ylä-Pieksälle asumaan. Niinpä veljekset vaihtoivat taloja keskenään, Henrik ja vaimonsa Inkeri tulivat Karamäkeen, ja Saara pääsi haluamaansa paikkaan järven rantaan.

Saara oli toimelias emäntä. Kaupankäynnin hän oli oppi-nut jo lapsuudenkodissaan. Talossa oli parikymmentä leh-mää, maitoa tuli runsaasti, ja emäntä alkoi valmistaa siitä voi-ta myytäväksi. Hygieniavaatimukset olivat jo silloin tiukat: voinvalmistushuoneen tuli sijaita erillään navetasta. Lapsuu-dessani löytyi aitan alta voin säilyttämiseen käytetty jääkella-ri. Markkinat suuntautuivat Saimaan kanavan kautta Viipuriin ja Pietariin, jonne menekkiä olisi ollut enemmän, kuin kyet-tiin tuottamaan.

Vaikka emäntä oli kuinka osaava ja yritteliäs, elämää varjos-ti Paaruksen runsas alkoholinkäyttö. Sen seurauksena olivat ta-loudelliset vaikeudet, isännästä ei ollut tilan tilinpitöön. Tilan-ne paheni, kunnes Saaran ponnisteluista huolimatta ajauduttiin vararikoon. Saara suri asiaa niin, että kuoli tuskin keski-ikäi-senä vuonna 1904.

Epäonnistumisien käsitteleminen on meille vaikeata, vaikka juuri niistä voimme eniten oppia. Vaikeita aikoja seuraa pa-rempia.

Läksä sukulaiseni kertoi olleensa mukana Saara Marian hau-tajaisissa. Surusaaton lähtiessä haudalta tuli apteekkiin puhelu Helsingistä. Kenraalikuvernööri Bobrikov oli juuri ammuttu. Apteekkari ryntäsi ulos ja tiedotti uutisen suureen ääneen ap-teekin portailta. Sekä hautajaisissa olleet, että muu väki puhke-si suosionosoituksiin, huudettiin jopa hurraata, niin sopimatto-malta kuin se kuulostaakin. Surujuhlat vaihtuivat yleiseen ilon-pitöön. Raskaiden sortovuosien jälkeen suomalaisuuden uskot-tiin olevan voitolla.

Saaran ja Paaruksen tytär Selma avioitui Kinahmilaisen Matti Parviaisen kanssa. He lunastivat Niinilahden itselleen, näin ti-la jäi samalle suvulle. Paarus eli vielä parikymmentä vuotta elä-keläisenä tyttärensä taloudessa, joka hänen jäljiltään alkoi me-nestyä. Voimme vain ihmetellä suomalaisen talonpojan kykyä ja vakaumusta pysyä kiinni maassa.

Valtavasta lapsikuolleisuudesta alettiin vähitellen päästä. Tä-mä ennakoi suurta yhteiskunnallista muutosta. Muista lapsista kaksi lähti Amerikkaan, yksi työskentelemään rautateillä. Saa-ralle vararikko kotitilalla merkitsi elämän loppua. Hänen jäl-keensä tulleeille sukupolville avautui uusia mahdollisuuksia.

Kunnioitamme menneiden sukupolvien työtä, siinä on kult-tuurimme ja itsenäisyytemme perusta. Tulevaisuudessa suo-malaisuuden voima mitataan kyvyssä sopeutua ja johtaa muu-tosta, sekä taidossamme oppia omasta perinteestämme sen to-teuttamisessa.

Liisa Partanen ja Eva Illoinen

Hevoskyyti oli tärkeä kulkuväline entisaikaan. Kuvassa Ida Parviainen poikansa Jussi Nykäsen hevoscärryillä Muuruvedellä kotimatalla Kaavin Mäntyjärvelle. Kuva Teuvo Parviaisen albumista.

Ei,
hän ei sanonut evvk...!

Aikuistuva nuori
istui keinutuolissa
kuunteli mummun ja papan juttelua,
kyseli
nauroi makeasti
ihmetteli.

Ihmetteli muuttunutta yhteiskuntaa
sodan jälkeistä niukkuutta
kyläkuntien yhteisöllisyyttä
arvomaailmaa.

Pitkän ajan kuluttua totesi:
Minusta tuntuu, että
teillä on ollut rikas elämä.

*Evvk - ei voisi vähempää kiinnostaa.

Runo: Sointu-Sisko Parviainen

Sukuseurojen Keskusliiton kuulumisia

Sukuseurojen keskusliiton syyskokous pidettiin 13.11. Espoossa. Kokouksen esityslistalla olivat sääntömääräiset asiat ja niiden lisäksi kokouksen alussa keskusteltiin mahdollisista sääntömuutoksista.

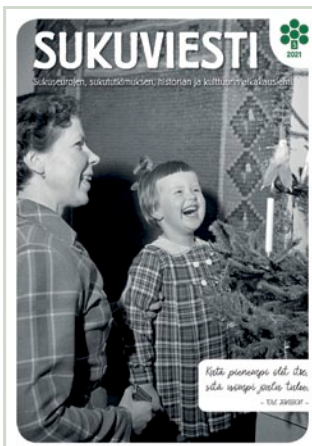
Pandemia-aika on aiheuttanut järjestöille päänvaivaa kokousten järjestelyissä. Tosin joissakin järjestöissä etä- ja hybridikokoukset ovat jo aiemmin olleet osana toimintaa, mutta esimerkiksi monissa sukuseuroissa ei ole ollut valmiuksia asioiden hoitoon etäyhteyksin. Sukuseuratoiminta perustuu ennen kaikkea sukulaisten tapaamisiin ja erilaiset kokoukset ovatkin olleet paljon muutakin kuin byrokratian vaatimusten toteuttamista.

Myös keskusliiton kokouksissa on pidetty tärkeänä tavata muiden sukujen edustajia vapaamuotoisemmin virallisten asioiden käsittelyn lisäksi. Onkin ymmärrettävää, että syyskokousedustajat korostivat fyysisten kokousten ensisijaisuutta. Poikkeustilanteita varten olisi säännöissä kuitenkin hyvä olla myös etämahdollisuus. Liiton oikeudellinen toimikunta pohtii sääntömuutosasioita syyskokousväen evästysten pohjalta.

Yksimielisiä valintoja

Liiton hallituksen puheenjohtajaksi valittiin uudelleen **Teuvo Parviainen**, Parviaisten Sukuseura ry. Uutena hallitukseen valittiin **Kaisa-Leena Välipirtti**, Saastamoisten sukuseura ry. Uudelle kolmivuotiskaudelle valittiin jatkamaan **Juha Ilmoniemi**, Voutilainen-Smolander sukuseura ry, **Risto Pentikäinen**, Pentikäisten Sukuseura ry, **Veli-Pekka Ruuskanen**, Ruuskanen-Ruuska sukuseura ry ja **Anna-Liisa Tenhunen**, Pietikäisten Sukuseura ry. Toiminnantarkastajina jatkavat **Eira Roiha** ja **Raimo Leskinen**. Hallituksen vaihtokokouksessa liiton varapuheenjohtajaksi valittiin **Iiris Laine**, Koiviston Kurki-suku ry. Lämpimät onnittelet kaikille valituille! Hallituksessa jatkavat nyt valittujen lisäksi **Satu Hirvikoski**, Hirvikoski-sukuseura ry, **Aimo Leskelä**, Itkosten sukukunta ry sekä **Juhani Mykrä**, Sassin sukuseura ry.

Keväällä on tarkoitus kokoontua suuremmalla joukolla keskusliiton kevätkokoukseen ja seminaariin 21.5.2022.

Sukuviesti-tarjous

Sukuseurojen Keskusliiton jäsenyhdistysten jäsenille Sukuviestin vuosikerta 30 €/printti tai 15 €/digi. Yli 10 vuosikerran yhteistilaukset 25 €/printti.

Jäsenyhdistyksiin kuulumattomille kannattajajäsenille vuosikerta 45 €/printti tai 20 €/digi.

Sukuviesti on Sukuseurojen Keskusliitto SSK ry:n julkaisema, viisi kertaa vuodessa ilmestyvä sukuseurojen, sukututkimuksen, historian ja kulttuurin aikakauslehti.

Sukuviestin tilaukset: toimisto@suvut.fi tai suvut.fi/sukuviesti

Sukumme eile, tänään ja huomenna.

Vastuullinen henkilötietojen käsittely sukututkimuksessa

Suomen Sukututkimusseura julkaisi 19.10.2021 ohjeistuksen ”Vastuullinen henkilötietojen käsittely sukututkimuksessa.” Siinä kerrotaan, kuinka EU:n yleistä tietosuojaa-asetusta (GDPR) sovelletaan erilaisissa sukututkimustilanteissa.

Tietosuoja-asetusta sovelletaan lähtökohtaisesti kaikkeen henkilötietojen käsittelyyn. Myös kaikessa sukututkimuksessa on otettava huomioon tietosuoja-asetuksen säännökset. Tästä on kaksi merkittävää poikkeusta: tietosuoja-asetusta ei sovelleta kuolleiden henkilötietojen käsittelyyn eikä sellaiseen käsittelyyn, jota henkilö tekee yksityiselämänsä puitteissa (kotitalouspoikkeus).

Nämä kaksi poikkeusta rajaavat sukututkimuksen paljolti tietosuoja-asetuksen soveltamisen ulkopuolelle. Valtaosa sukututkimuksessa käsiteltävistä henkilöistä on kuolleita ja suuri osa sukututkijoista voi käsitellä elossa olevien henkilötietoja kotitaloutensa piirissä.

Tietosuojaohjeistuksessa korostuu sukututkijoiden vastuullisuus henkilötietojen käsittelyssä. Ohjeistus nojaa kolmeen pilariin: sukututkijat tuntevat oikeutensa, sukututkijat suojelevat sukututkimuksensa kohteita lainsäädännön edellyttämällä tavalla ja sukututkijat noudattavat tutkimustyössään eettisiä käytäntöjä tutkimuskohteitaan ja toisiaan kohtaan.

Tietosuojaohjeistus antaa sukuharrastajille perustiedot tietosuojalainsäädännöstä ja ohjeita sen soveltamiseksi erilaisissa sukututkimustilanteissa. Lisäksi ohjeistuksen alussa luodaan katsaus tämän päivän sukututkimukseen sekä niihin oikeuksiin ja velvollisuuksiin, joiden varassa sukututkimusta tehdään.

Ohjeistus löytyy osoitteesta www.genealogia.fi/tietosuoja. Samasta osoitteesta voi myös ladata ”Tietosuoja-asetus koskee myös sukututkimusta” -esitteen.

Rukiinleikkunta Mäennykälässä, mukana Elma ja Viljo Parviainen.

Parviaisten suku 1

Kari-Matti Piilahti, 1999

Kaksi uskontoa, monta maakuntaa. Kirjassa kuvataan Parviaisten vaiheet 1500-luvulta isoonvihaan asti 1700-luvulle. Lähtökotina oli Soisalon saari, jossa asui 16 Parviaisten ruokakuntaa 1500-luvun puolivälissä. Sieltä suku hajaantui Pohjois-Savoon, Pohjois-Karjalaan, ylipäänsä pohjoiseen Pudasjärveä myöten, yksi joukko myös Pohjanmaalle Soiniin. Periaatteessa kaikki Parviaiset ovat sukua keskenään. Kirja sai kunniamaininnan vuoden sukukirjakilpailussa.

Parviaisten suku 2. Parvviisii

Toimittanut Maija Parviainen, 2005

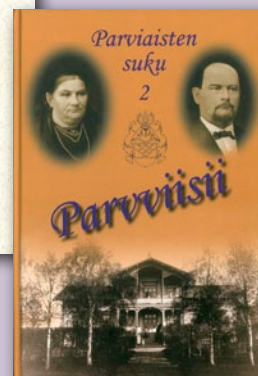
Parviaiset Pohjois- ja Raja-Karjalassa 1700-luvulta 1900-luvun alkuun. *Parvviisii*-kirja on laaja teos Parviaisten karjalaisista sukuhaaroista. Kari-Matti Piilahden, Marjatta Bellin ja Tuula Kiisken kirjoittamista ajan ja elinolojen kuvauksista saa monipuolisen kuvan elämästä 1700–1900-lukujen välisenä aikana. Teoksesta välittyy kuinka Suomen historian vaiheet ovat vaikuttaneet Parviaisten elämään ja Parviaiset ovat vaikuttaneet monin tavoin Suomen historiaan. Kirja on hyvä hakuteos paitsi juuriaan etsiville Parviaisille myös muiden karjalaisten sukujen sukututkijoille. Kirja oli vuoden sukukirja 2005. *Painos lähes loppu.*

Parviaisten suku 3. Par sattoo vuotta Savon Parvijaisia

Mikko Parviainen ja Teuvo Parviainen, 2011

Savon Parviaiset on tyypillinen itäsuomalainen suku, josta löytyy maaseutuväestön koko kirjo. Esivanhemmissamme on talollisia, torppareita, loisia ja piikoja sekä renkejä. Parviaiset ovat olleet omalla tavallaan ja panoksellaan mukana Savon historiassa. Sodat ja nälkävuodet ovat aiheuttaneet meillekin surua ja kärsimystä.

Kirja on jatkoa Kari Matti Piilahden Parviaisten suku 1 -teokselle. Kirjassa vaelletaan Savon Parviaisten parissa noin 200 vuotta. Tutkimuksen takarajana on pidetty toista maailmansotaa ja sukutauluihin on pyritty ottamaan mukaan 1930-luvulla muodostuneet perheet. Sukutaulustiosiossa on kaikkiaan 23 sukuhaaraa. Suomen sukututkimusseura valitsi kirjan vuoden sukukirjaksi.

Kirjoja voi tilata Mikko Parviaiselta, Peltokuja 7, 71160 Riistavesi, puh. 044 351 9333, mikko.juhani.parviainen@outlook.com. Hinta jäsenille, sukukirja 1: 40 € (muille 45 €) ja sukukirjat 2 ja 3 à 50 € (60 €) + postikulut. Kirja lähetetään postiennakolla.

VANHOISTA LEHDISTÄ POIMITTUA

Savon Sanomat 18.3.1933

LAPSI PAKAASITAVARANA ISÄLLE

Tiistiaamuna klo 5.10 tehtiin Sortavalan aseman pakaasihuoneessa merkillinen löytö. Pakaasihuoneen syvennyksestä eräästä korista alkoi yhtäkkiä kuulua pienen lapsen itkua. Kun asemamiehet avasivat korin, löysivät he sieltä hyvin käärityn parin viikon ikäisen poikalapsen, jonka viereen oli asetettu maitopullo asiaankuuluvine tutteineen ym. Asemamiehet ilmoittivat asiasta poliisille. Korista löytyi vielä kirjekuori, johon oli kirjoitettu: ”Lukekaa sisältö.” Kirjekuoresta löytyi lapsen isän valokuva ja paperilappunen, johon oli kirjoitettu: ”Hyvät ihmiset, viekää tämä lapsi isälleen Tauno Parviaiselle os. Värtsilä. Korpiselkä, Savusaari. Tässä on isän valokuva, joka seuraa lasta. Pettynyt äiti”

Lapsi vietiin ensin poliisilaitokselle ja myöhemmin kuumesairaalaan hoidettavaksi. Lapsi voi hyvin. Poliisi etsii parhailaan lapsen isää ja äitiä.

Savon Sanomat 18.8.1931

TAAS MIES MURHATTU VIIPURISSA

Lauantaita vasten yöllä vähää vaille klo 2 sai Viipurin poliisilaitoksen etsiväosasto ilmoituksen, että ammuttu mies oli tuotu kaupungin sairaalaan. Heti saatiin selville, että kuollut mies oli työmies Juho Parviainen Sorvalin kaupunginosasta ja jonkin verran myöhemmin saatiin pidätetyksi ampuja työmies Väinö

Myllynen, hankin samasta kaupunginosasta. Myllynen on tunnustanut tekonsa ja väittää sen tapahtuneen itsepuolustukseksi Parviaisen yrittäessä tunkeutua Myllyn asuntoon. Molemmat ovat 30 – 40 vuoden ikäisiä ja Myllyn ennestään tunnettu tappelupukari. Revolverinsa oli hän viskannut veteen. Tämä oli kolmas tappo Viipurissa saman viikon kuluessa.

Savon Sanomat 7.8.1934

ROISTONTEKO NILSIÄSSÄ

Viime torstaina oli Nilsin pitäjän Kinahmin kylässä asuvan Heikki Parviaisen lehmältä leikattu häntä poikki. Tässä yhteydessä sopii mainita, että samalta palstatilalliselta hukkui pari vuotta sitten lehmä suohautaan ja mainittua tekoa epäiltiin silloin konnantyöksi.

”On hyvin hävitön teko näin mätäkuulle ja syöpäläisten aikaan!” huudahtaa kirjeenvaihtajamme.

Ilkka 16.8.1924

VALAISEVAA

– Onko herra Parviainen kotona? kysyi vasta tullut vieras
– Kumpi Parviainen. Täällä asuu kaksi veljestä joitten nimi on Parviainen.

Vieras mietti hetken, mutta sanoi sitten: ”Se, jolla on sisar Kuopiossa.”

Karjalatar 30.10.1906

Huom.!
Kaikkia nahkojen ammattilain kuuluvia töitä ostetaan vanhaan Ruokoladella P. Kinnunessa ja kotonaani Liperin Talpaladella, P. Särkkinen.

Raakoja Vuotia
ostaa Kalle Parviainen.

Oravan, ketun, saarvan y. m.

Nahkoja
ostaa Kalle Parviainen.

Ostan
ajan korkeimmilla hinnoilla
Saukon, naidin, ketun, oravan, karpän, jäniksen ja
kaikkia laatuja metsäeläinten nahkoja,
Lammasnahkoja,
sekä myyn
kohtuallisin hinnoilla kaikkia
vaate-, koru- & sekatavaroita kuuluvia
tavaroita
P. Päättönen.

Petter Parviainen & Co
Joensuussa
ostavat ajan korkeimmilla hinnoilla

Maatiaisvoita
ja
Vasikannahkoja
sekä vähitellen edullisesti
Meijerivoiin myyntiä,
joista etumatkassa annetaan.

Maatiais- ja Meijerivoita
Joensuussa
Lammasnahkoja
ostaa ajan korkeimmilla hinnoilla
Kalle Parviainen.

Parviaisten Sukuseura ry:n hallitus

21.8.2021 alkaen

PUHEEN- JOHTAJA

Mikko Parviainen
Peltokuja 7
71160 Riistavesi
044 351 9333, mikko.juhani.
parviainen@outlook.com

VARAPUHEEN- JOHTAJA

Teuvo Parviainen
Järvenpääntie 501
07170 Pornainen
040 152 0162, teuvo.olavi.
parviainen@gmail.com

JÄSENET

Anne Weltner
sihteeri, jäsenasiat
Järvenpääntie 501
07170 Pornainen
040 765 9681
anne.c.weltner@gmail.com

Heikki Parviainen
Kiljanderinkatu 15
40600 Jyväskylä
0400 318 106
hessu.parviainen@gmail.com

Jouko Parviainen
Kuusiharjunkatu 27
20660 Littoinen
0400 646 968
Jopa515@hotmail.com

Sointu-Sisko Parviainen
Alhokallionkatu 11
60320 Seinäjoki
0400 190 179,
ssparviainen@gmail.com

Markku Piironen
Norotie 8 E 51
01600 Vantaa
040 351 1718
markku.piironen@fingrid.fi

Helena Pirinen
Rajakatu 11 A 1
70600 Kuopio
050 329 4616
helena.pirinen@pp.inet.fi

VARAJÄSENET

Maria Huovinen
Saukontie 17
70400 Kuopio
044 263 8037, maria.ilona.
huovinen@gmail.com

Jukka Parviainen
Mustantie 15
73320 Nilsia
0400 253 923, jukka.parviai-
nen@husqvarnagroup.com

Lassi Parviainen
Loimukuja 5
90310 Oulu
040 573 8640
lassipar@gmail.com

Leena Parviainen
Kiljanderinkatu 15
40600 Jyväskylä
040 572 3376
leena.m.parviainen@
gmail.com

Marita Parviainen
Peltokuja 7
71160 Riistavesi
044 592 8697
anjamarita.parviainen@
gmail.com

Tea Seppälä
Nummenkatu 9 A 3
33820 Tampere
050 303 6673
tea.seppala@gmail.com

Parviaisten vaakunatuotteet

Adressi ja suruadressi nauhalla	10 €
Viinilasit 6 kpl	20 €
Olutlasit 6 kpl	20 €
Maljakko (erilaisia)	10 €
Lasilautanen, pieni	10 €
Lasilautanen, iso	15 €
Lasilautaset yhdessä (pieni + iso)	20 €
Pöytästandaari	50 €
Parviaisten isännänviiri	100 €

Sukutuote- ja kirjatilaukset

Mikko Parviainen
mikko.juhani.parviainen@outlook.com
puh. 044 351 9333
Peltokuja 7, 71160 Riistavesi

Onnekasta vuotta 2022 Parviaisille!